

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 21Cob/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317216982
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Lucia Mizerová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2317216982.4

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Lucia Mizerová a členov senátu: Mgr. Maroš Fekete a JUDr. Erika Tischlerová, v právnej veci žalobkyne: DTN, s.r.o., so sídlom P. Pázmanya 49/3, Šaľa, IČO: 36 544 329, zastúpenej splnomocnencom: Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., so sídlom P. Pazmáňa 2367/17A, Šaľa, IČO: 36 866 296, proti žalovanej: U. P., nar. XX.X.XXXX, bytom P.J. X. X, X., zastúpenej splnomocnencom: SOUKENÍK - ŠTRPKA, s. r. o., so sídlom Šoltésovej 14, Bratislava, IČO: 36 862 711, o zaplatenie 115.800,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Galanta č. k. 19C/58/2017-357 zo dňa 6. decembra 2018, v spojení s jeho opravným uznesením č. k. 19C/58/2017-458 zo dňa 18.12.2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s jeho opravným uznesením r u š í a vec v r a c i a súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 115.800,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% p. a. zo sumy 115.800,- eur od 7.8.2017 do zaplatenia, všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. rozhodol, že žalobkyňa má právo na náhradu trov konania vo výške 100%.

2. Rozhodnutie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 66 ods. 3, § 134, § 135a ods. 1, 2 a 3, § 261 ods. 1 a 6 písm. a), § 361 ods. 1 a 2, § 373, § 378, § 379, § 567 ods. 1 a 2, zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, ust. § 37 ods. 1, § 39, § 563 a § 657 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník a ust. § 1 ods. 2 nariadenia vlády č. 21/2013 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

3. Vecne súd prvej inštancie odôvodnil napadnuté rozhodnutie tým, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že žalobkyňa je spoločnosťou s ručením obmedzeným s tromi spoločníkmi, ktorí sú zároveň konateľmi spoločnosti. Podľa čl. VII. bod 2 úplného znenia spoločenskej zmluvy spoločnosti zo dňa 23.9.2016 výška obchodného podielu (určená podľa pomeru vkladu spoločníkov k základnému imaniu spoločnosti) je u U. P. 26,2%, X. P. 29,2% a žalovanej vo výške 44,6%. Žalovaná bez vedomia a informovania ostatných konateľov a spoločníkov žalobkyne v období od 9.6.2017 do 1.8.2017 (vrátane) uskutočnila bankové operácie v dátumoch a vo výške špecifikovaných v žalobe: 9.6.2017 - výber v hotovosti 5.000,- eur, 12.6.2017 - výber v hotovosti 5.000,- eur, 12.6.2017 - bezhotovostný prevod 34.500,- eur, 30.6.2017 - výber v hotovosti 5.000,- eur, 30.6.2017 - bezhotovostný prevod 34.500,- eur, 1.8.2017 - výber v hotovosti 10.000,- eur, 1.8.2017 bezhotovostný prevod 15.000,- eur, 1.8.2017 - výber v hotovosti 3.800,- eur; sumu 3.000,- eur previedla žalovaná z účtu žalobkyne na účet advokáta, ktorého poverila v súkromnej právnej záležitosti, spolu v hodnote 115.800,- eur. Výzvami zo dňa 3.7.2017 a 4.8.2017 žalobkyňa vyzývala žalovanú k predloženiu dokladov preukazujúcich účel čerpania finančných prostriedkov z účtu spoločnosti. Žalovaná do spoločnosti žalobcu o tom nedoručila doklad, ktorým by dôvodnosť uvedených bankových operácií zdôvodnila. Z vyjadrení audítorov spoločnosti vyplynulo, že im neboli predložené žiadne listinné doklady, na základe ktorých by bolo možné určiť povahu a

dôvodnosť uvedených účtovných operácií. Žalovaná a U. P. boli manželmi, pričom súd manželstvo rozviedol rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.8.2016. V súčasnosti prebiehajú na súde prvej inštancie viaceré súdne konania týkajúce sa vzájomných vzťahov strán, resp. žalovanej a osôb konajúcich v mene strany, vrátane konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva žalovanej a U. P.. Ďalší z konateľov X. P. je bratom bývalého manžela žalovanej. Vzťahy medzi dvoma spoločníkmi a žalovanou sú vážne narušené. Obrana žalovanej spore spočívala v tom, že spornými finančnými prostriedkami disponuje na základe zmlúv o pôžičke, uzavretých medzi žalobkyňou a žalovanou, za ktorú bola žalovaná oprávnená samostatne konať, pričom splatnosť pôžičiek stanovila žalovaná do doby vysporiadania obchodných podielov, úrok je vo výške 5,5% ročne, pričom finančné prostriedky žalovaná potrebovala na preklopenie zlej finančnej situácie, prostriedky použila žalovaná pre seba, kúpila si administratívnu budovu so skladovými a kancelárskymi potrebami, sčasti aj na každodennú spotrebu. V spore navrhovala vykonať dôkazy, a to na preukázanie toho, za akých podmienok žalobkyňa poskytovala pôžičky iným osobám, ďalej žiadala predloženie právneho titulu, na základe ktorého je U. P. ako spoločníkovi žalobcu vyplácaná suma 3.600,- eur kvartálne, ďalej preukázanie vyplácania odmeny štatutárneho orgánu a právneho titulu, na základe ktorého došlo k vyplácaniu odmeny, avšak súd prvej inštancie zamietol uvedené navrhované dôkazy zo strany žalovanej, a to vzhľadom na predmet sporu, ktorým je skúmanie okolností podľa § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka vo vzťahu k žalovanej, pričom ani prípadné poskytovanie pôžičiek ostatným dvom konateľom by nepredstavovalo liberačný dôvod v zmysle § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka. Žalovaná vo výpovedi pritom uviedla, že neboli vyhotovené písomné zmluvy o ňou tvrdených pôžičkách, o týchto neinformovala audítora spoločnosti, výšku úroku určila iba na základe znalostí z bežného života, nerobila osobitnú analýzu, nemala vedomosť o čerpaní úveru spoločnosťou v predmetnom čase, nerokovala s audítormi ohľadom ekonomického stavu spoločnosti, nemala vedomosť o tom, či bolo vypracované daňové priznanie a účtovná závierka za rok 2017, finančnú situáciu vyhodnotila tak, že spoločnosť bola za predchádzajúce roky v dobrých číslach, ale obraty uviesť nevedela. Obrana žalovanej teda spočívala v tom, že v prípade pôžičky v čase, keď táto nie je po lehote splatnosti, nemožno hovoriť o škode na strane veriteľa. Právnym titulom poskytnutia finančných prostriedkov boli riadne uzavreté zmluvy o pôžičkách, pričom nerozdelený zisk spoločnosti z minulých rokov predstavuje sumu 1.901.198,- eur, čo po prepočte podľa výšky obchodných podielov jednotlivých spoločníkov pokrýva krátkodobé záväzky žalovanej ako spoločníčky žalobcu.

4. Súd prvej inštancie ďalej uvádzal, že konateľ je v súlade s § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka povinný vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov. Zároveň nesmie uprednostňovať svoje záujmy pred záujmami spoločnosti. Uvedené sa vzťahuje na všetky povinnosti uložené konateľovi zákonom, spoločenskou zmluvou alebo rozhodnutím valného zhromaždenia. Súd prvej inštancie mal za to, že žalovaná nepostupovala s odbornou starostlivosťou, keď realizovala bankové operácie (t.j. výbery finančných prostriedkov v hotovosti a prevody) bez tohto, aby poznala situáciu spoločnosti, kde pracuje približne 40 zamestnancov, pričom od februára 2017 sa na činnosti spoločnosti nepodieľala. Nevyžiadala si žiadne podklady od ostatných konateľov spoločnosti, resp. audítora. Mala tiež vedomosť o čerpaní úveru spoločnosťou v predmetnom čase. V konaní bolo sporné, či rozhodnutie o pôžičkách žalovanej spadá do pôsobnosti obchodného vedenia spoločnosti podľa § 134 Obchodného zákonníka. Žalovaná pritom dôvodila, že v súlade so spoločenskou zmluvou, konkrétne čl. XI bod 7 konateľ rozhoduje o všetkých otázkach, ktoré nie sú zverené do pôsobnosti valného zhromaždenia. Táto úprava je odlišná od ust. § 66 ods. 4 (v súčasnosti 8) Obchodného zákonníka, ktoré ustanovenie je dispozitívne. Žalovaná pripustila, že súhlas v rámci obchodného vedenia bol potrebný nanajvýš pri prvej pôžičke avšak vo vzťahu k ostatným pôžičkám bol daný prinajmenšom konkludentný súhlas. Nakoľko ostatní dvaja konatelia nevedeli o účele bankových operácií realizovaných žalovanou a vyzývali ju, aby sa k účelu vyjadrila, nebolo možné podľa súdu prvej inštancie mať za to, že bol daný konkludentný súhlas k takýmto úkonom. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 14CoPr/3/2012 zo dňa 25.6.2013, podľa ktorého „pojmem obchodné vedenie“ podľa ust. § 134 Obchodného zákonníka nie je v Obchodnom zákonníku nikde vymedzené, ani inak definované. Pod pojmom obchodné vedenie sa rozumie (uplatniac judikatúru a extenzívny výklad) vnútorná pôsobnosť konateľov. Jedná sa o rozhodovanie všetkých otázok, ktoré majú vplyv na riadenie a chod spoločnosti s ručením obmedzeným, teda vrátane rozhodovania o obchodnej, personálnej, mzdovej, ekonomickej, účtovnej, technickej a podnikateľskej stratégii, ako aj rozhodovanie o schvaľovaní a vydávaní vnútorných firemných smerníc. Podľa ustálených obchodných zvyklostí je obchodným vedením rozhodovanie o všetkých otázkach organizačných, technických, vnútornej prevádzky, vedení účtovníctva, obchodnej taktiky, prípravy

obchodných zmlúv, personálnej a mzdovej agendy a rozhodovanie o podnikateľských zámeroch okrem otázok, ktorých rozhodovanie je zverené spoločenskou zmluvou (zakladateľskou listinou) alebo je vyhradené stanovami alebo rozhodnutím (uznesením) najvyššiemu orgánu spoločnosti, teda valnému zhromaždeniu spoločnosti. Obchodné vedenie je ťažiskom kompetencií konateľov ako štatutárnych orgánov spoločnosti. Rozhodnutia konateľského obchodného vedenia tvoria základ pre právne úkony robené obchodnou spoločnosťou voči tretím osobám a nespochybniteľne majú zásadný vplyv na fungovanie spoločnosti. Pre platnosť týchto úkonov, týkajúcich sa obchodného vedenia spoločnosti, zákon vyžaduje súhlas väčšiny konateľov, práve z dôvodu zásadných následkov a vplyvu, aké majú tieto právne úkony na chod obchodnej spoločnosti. Ide o ochranu spoločníkov pred konaním konateľov, ktoré by sa vymkli kontrole spoločníkov, a to vrátane konateľov z radov spoločníkov. Na rozdiel od konania navonok, v súvislosti s ktorým môže spoločenská zmluva upraviť buď samostatné alebo spoločné oprávnenie konateľov konať v mene spoločnosti, v prípade obchodného vedenia je neprípustné, aby spoločenská zmluva na výkon pôsobnosti obchodného vedenia oprávňovala len jedného alebo iba niektorých z viacerých konateľov. Pôsobnosť obchodného vedenia patrí kogentne všetkým konateľom, pričom na prijatie rozhodnutia o obchodnom vedení sa s účinnosťou od 1. januára 2002 vyžaduje najmenej súhlas väčšiny konateľov, ak spoločenská zmluva nevyžaduje ešte vyšší počet hlasov. To znamená, že o záležitostiach týkajúcich sa obchodného vedenia spoločnosti rozhodujú konatelia vždy ako kolektívny orgán (pokiaľ ich je viac ako jeden). Ustálená súdna prax prijala záver, že pojem „obchodné vedenie spoločnosti“ je nutné vykladať zoširoka, teda skôr extenzívne ako reštriktívne. Takáto definícia a vykladanie pojmu „obchodné vedenie spoločnosti“ bolo vyslovené aj v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/12/2009 zo dňa 30. apríla 2009, v ktorom Najvyšší súd SR vyslovil, že pod pojem obchodného vedenia spoločnosti možno zahrnúť rozhodovanie o otázkach organizačného charakteru, o technických otázkach, o veciach vnútornej prevádzky, ako aj o podnikateľskom zámere.“ „V prípadoch zastúpenia, konanie v rozpore záujmov upravuje ust. § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého zastupovať iného nemôže ten, koho záujmy sú v rozpore so záujmami zastúpeného. Občiansky zákonník konanie zástupcu v rozpore záujmov výslovne zakazuje. Porušenie tohto zákazu má za následok absolútnu neplatnosť právneho úkonu. Aj keď štatutárny orgán právnickej osoby nie je jej zástupcom (konanie štatutárneho orgánu je konaním samotnej právnickej osoby), uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka je podľa názoru dovolacieho súdu analogicky použiteľné aj v prípadoch, v ktorých záujmy štatutárneho orgánu právnickej osoby sú v rozpore so záujmami tejto právnickej osoby. Použitie analógie však prichádza do úvahy len vtedy, ak rozpor záujmov nerieši špeciálna právna úprava. Pri strete záujmov konateľa spoločnosti s ručením obmedzeným je špeciálnym predpisom riešiacim túto otázku Obchodný zákonník, a to predovšetkým v ust. § 135a ods. 1, v ktorom okrem iného ukladá konateľovi povinnosť vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou, v súlade so záujmami spoločnosti a neuprednostňovať svoje záujmy...“ (Uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 177/2009 zo dňa 30.03.2010).

5. Súd prvej inštancie mal za to, že to či predmetné rozhodnutie spadá pod obchodné vedenie spoločnosti je vždy potrebné skúmať v každom prípade jednotlivo s ohľadom na všetky okolnosti. V prípade pôžičiek poskytnutých žalovanej na základe zmlúv, ktoré mala žalovaná uzatvoriť v mene spoločnosti sa rozhodnutie týka záležitosti, v ktorej prinajmenšom hrozí stret záujmu spoločnosti, ostatných dvoch spoločníkov a žalovanej ako osoby konajúcej v mene spoločnosti pri predmetných úkonoch. Nakoľko rozhodovanie o takýchto úkonoch nie je zverené spoločenskou zmluvou spoločnosti do pôsobnosti valného zhromaždenia, patrilo takéto rozhodnutie pod obchodné vedenie. Na rozhodnutie o obchodnom vedení žalobkyne sa vyžaduje v súlade s ust. § 134 Obchodného zákonníka súhlas dvoch konateľov. Je potrebné brať do úvahy skutočnosť, že konateľ, resp. spoločník je z pohľadu daňových predpisov považovaný za závislú osobu (§ 2 písm. n/ zák. č. 595/2003 Z. z.). Audítor spoločnosti uviedol, že ak by spoločnosť poskytla pôžičku, bolo by potrebné k poskytnutej pôžičke účtovať úrok, minimálne vo výške úrokovej sadzby úverov, ktoré spoločnosť čerpá. Z uvedeného je zrejmé, že pôžičky spoločníkov, resp. konateľovi spoločnosti majú významný dopad na vedenie účtovníctva, ktoré bez pochyby, tak ako vyplýva zo súdnej praxe, spadá pod obchodné vedenie spoločnosti. Povinnosťou konateľa vykonávať svoju pôsobnosť v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov je vyjadrená zásada lojality konateľov voči spoločnosti i spoločníkom. Žalovaná vo výsluchu uviedla, že záujem spoločnosti pri pôžičkách má spočívať v ich ziskovosti pre spoločnosť. Až v konaní však oznámila ostatným dvom konateľom a spoločníkom, že sa má jednať o pôžičky, o ktorých neexistuje žiadna zmluvná ani účtovná evidencia. Právne úkony sú zároveň neurčité s ohľadom na absentujúcu náležitosť zmluvy o pôžičke, a to na neurčitú dobu splatnosti pôžičiek (do doby vyporiadania obchodných podielov). Žalovaná sa bránila, že nemala prostriedky na živobytie, pretože spoločnosť jej nevyplácala zisk. Zmluvy o pôžičke

sú podľa názoru súdu prvej inštancie zmluvami odporujúcimi dobrým mravom, a to z toho dôvodu, že žalovaná ako konateľ spoločnosti zneužila svoje postavenie a konateľské oprávnenia výlučne vo svojej prospech, a to na nadobudnutie nebytových priestorov za účelom zabezpečenia si svojho vlastného podnikania, pritom nebrala do úvahy podnikateľský zámer a záujem žalobcu. Takéto konanie je možné, pri zohľadnení všetkých hore uvedených okolností, charakterizovať ako rozporné s dobrými mravmi. Obchodný zákonník ani Občiansky zákonník zákonný pojem dobré mravy nedefinujú. Dobré mravy patria k zásadám súkromného práva a používajú sa ako kritérium obmedzujúce subjektívne práva v ich obsahu alebo v ich výkone. Ide o súhrn všeobecne platných noriem morálky, na ktorých je daný všeobecný záujem ich rešpektovania. V súlade s dobrými mravmi nie je také úmyselné nedobromyseľné konanie, ktoré môže privodiť ujmu inému. Právo vystupovať za spoločnosť smerom navonok samostatne a podpisovať v mene spoločnosti právne úkony, nemôže jeden z konateľov zneužívať na konanie v prospech seba a v rozpore so záujmami spoločnosti. Konateľ je povinný vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých spoločníkov. Výkon funkcie konateľa s odbornou starostlivosťou sa vzťahuje na všetky povinnosti uložené konateľovi zákonom, spoločenskou zmluvou, stanovami alebo rozhodnutím valného zhromaždenia. V priebehu existencie spoločnosti môžu byť tieto záujmy spoločníkov rôzne a protichodné. Vždy je však potrebné mať na zreteli záujem spoločnosti a nie osobný prospech (rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/6/2011 zo dňa 19.10.2011). Konanie konateľa v rozpore s ust. § 135a Obchodného zákonníka nemá za následok neplatnosť zmluvy (právneho úkonu); má za následok len zodpovednosť konateľa za škodu, ktorá tým spoločnosti, za ktorú konal, vznikla. Na vznik zodpovednosti konateľa za škodu vyžaduje všeobecná úprava v ust. § 373 a nasl. splnenie troch základných predpokladov: 1. vznik škody, 2. porušenie povinnosti, 3. príčinná súvislosť.

6. Súd prvej inštancie tak na základe vyššie uvedeného, považoval za preukázané, že u žalobkyne nastal úbytok v majetku vo výške 115.800,- eur v dôsledku bankových operácií realizovaných žalovanou, ktoré konanie súd vyhodnotil ako v rozpore s povinnosťami jej uloženými v ust. § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka konať s odbornou starostlivosťou v záujme spoločnosti, neuprednostňujúc svoje záujmy. K škode spoločnosti došlo v príčinnej súvislosti s porušením povinností žalovanej. Žalovaná tak spôsobila žalobkyňu skutočnú škodu vo výške 115.800,- eur a nepreukázala dôkaz o opaku podľa ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka. Na základe uvedeného tak súd priznal žalobkyňu nárok na zaplatenie požadovanej sumy spolu so zákonnými úrokmi z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 115.800,- eur odo dňa podania žaloby, t. j. od 7.8.2021 do zaplatenia.

7. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) tak, že vzhľadom na celkový úspech žalobkyne v spore, jej súd prvej inštancie priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

8. Súd prvej inštancie sa tiež v odôvodnení napadnutého rozhodnutia osobitne vyjadril k vzniknutej procesnej situácii, keď dňa 6.12.2018 pojednával v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu, nakoľko súdu k momentu otvorenia pojednávania nebolo doručené ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania zo strany žalovanej. Na tomto pojednávaní súd vykonal listinný dôkaz doručený žalobkyňou dňa 30.11.2018 a uznesením zamietol ďalšie návrhy strán na doplnenie dokazovania. Právna zástupkyňa žalobkyne predniesla záverečnú reč. V priebehu prednesu tejto záverečnej reči bol sudkyňi doručený úradný záznam (č.l. 306 spisu), ktorého obsahom je, že dňa 6.12.2018 o 8.53 hod. ospravedlnili telefonicky AK SOUKENÍK ŠTRPKA - advokáta JUDr. Katarínu Mesiarikovú z neúčasti na pojednávaní vo veci 19C/58/2017 o 8.30 hod. z dôvodu poruchy na aute po ceste. Súd prvej inštancie oboznámil obsah tohto úradného záznamu. Následne vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok tak, ako to vyplýva z výrokovej časti napadnutého rozsudku. Toho istého dňa bezprostredne pred 14.37 hod. sa právny zástupca žalovanej telefonicky dotazoval na priebeh pojednávania a následne mu bola zaslaná zápisnica z pojednávania. Dňa 10.12.2018 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie právneho zástupcu žalovanej, v ktorom opätovne ospravedlnil svoju neúčasť na pojednávaní dňa 6.12.2018 z dôvodu poruchy na vozidle právneho zástupcu s tým, že listiny preukazujúce dôvodnosť ospravedlnenia predloží bezodkladne po ich obdržaní. Dňa 12.12.2018 bol právnenému zástupcovi žalovanej na základe jeho žiadosti zaslaný úradný záznam na č.l. 306 spisu. Dňa 17.12.2018 bolo súdu prvej inštancie doručené podanie právneho zástupcu žalovanej, ktorého prílohou je faktúra za odťah vozidla na území Báb - Žiar nad Hronom; pokladničný doklad za odťah vozidla a substitučné plnomocenstvo udelené právnym zástupcom žalovanej JUDr. Kataríne Mesiarikovej, advokátke. Podaním doručeným súdu dňa 21.12.2018 právny zástupca žalovanej požiadal súd prvej

inštancie o doručenie listinného dôkazu vykonaného na pojednávaní dňa 6.12.2018 a záverečnej reči, ktorú právna zástupkyňa žalobkyne predniesla na pojednávaní uvedeného dňa.

9. Súd prvej inštancie mal za to, že dňa 6.12.2018 konal a rozhodol v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu v súlade s ust. § 183 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Podľa § 183 ods. 2 CSP, od advokáta možno okrem dôvodov, ktoré nastali krátko pred pojednávaním a okrem prípadu, ak advokát súdu preukáže, že strana, ktorú zastupuje, odôvodnene trvá na osobnom zastúpení týmto advokátom, vždy spravodlivo žiadať, aby sa dal zastúpiť iným advokátom. Podľa § 183 ods. 3 CSP, strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať. Podľa § 183 ods. 4 CSP, ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania. Súd prvej inštancie dôvodil, že nepovažoval za dôležité odročiť pojednávanie, nakoľko súd uskutočnil výsluch žalovanej v súlade s návrhom strán. Súd neprihliadol na dôkaz vykonaný na pojednávaní dňa 6.12.2018, nakoľko ho nepovažoval za dôležitý z hľadiska posúdenia merita veci. Právna zástupkyňa žalobkyne predniesla svoju záverečnú reč, pričom neuviedla žiadne skutočnosti, ku ktorým by žalovaná nemala možnosť sa vyjadriť v priebehu konania. V súlade s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 14.9.2011, sp. zn. 3 Cdo 40/2011, možnosť zúčastniť sa na súdnom pojednávaní je právom každého účastníka a záleží výlučne na ňom, či tohto práva využije alebo nie. Ak účastník toto právo nevyžije, z neúčasti na pojednávaní sa ospravedlní, súhlasí s tým, aby súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti. V súlade s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 6.2.2013, sp. zn. 5 Cdo 345/2012, procesný úkon účastníka adresovaný súdu, ktorým žiada len o ospravedlnenie svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní a iba vysvetľuje jej dôvod bez toho, aby zároveň požiadal o odročenie tohto pojednávania, nemožno považovať za žiadosť účastníka o odročenie súdneho pojednávania.

10. Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie v celom jeho rozsahu podala žalovaná prostredníctvom svojho právneho zástupenia odvolanie, poukazujúc na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP, pričom žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prípadne aby ho zmenil tak, že podanú žalobu v celom rozsahu zamietne. Zároveň navrhla, aby súd priznal žalovanej trovy konania vo výške 100%. Uviedla, že základné imanie žalobkyne je tvorené peňažnými vkladmi troch spoločníkov, a to U. P. s podielom na základnom imaní vo výške 26,2%, X. P. s podielom na základnom imaní vo výške 29,2% a žalovaná s podielom na základnom imaní vo výške 44,6%. Žalovaná bola viac ako 20 rokov v manželskom zväzku s U. P. (manželstvo bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Galanta č. k. 24P/159/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.8.2016), pričom U. P. a X. P. sú súrodenci. Vzťahy medzi žalovanou a obzvlášť U. P. sú od rozvodu manželstva v hlbokom rozvrate, nie len z pohľadu bývalých partnerov, ale predovšetkým z pohľadu vzťahov spoločníkov obchodnej spoločnosti, pričom žalovaná je systematicky vytlačaná z faktického riadenia a rozhodovania o spoločnosti žalobkyne. Žalovaná ako konateľka spoločnosti žalobkyne realizovala v období od 12.6.2017 do 1.8.2017 výbery a bankové prevody z bankových účtov žalobkyne v celkovej sume 115.800,- eur. U žalobkyne vykonávajú funkciu konateľov U. P., X. P. a žalovaná, každý z konateľov koná samostatne, pričom konateľ za spoločnosť podpisuje tak, že k vytlačenému alebo napísanému obchodnému menu spoločnosti pripojí svoj vlastnoručný podpis. Žalovaná v prvom rade namietala, že súd nevykonával navrhované dôkazy, nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne právne posúdil predmetnú vec. Žalobkyňa počas konania tvrdila, že žalovaná pri výbere finančných prostriedkov z účtov nekonala s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti, čím spôsobila spoločnosti škodu vo výške uplatnenej žalobou. S uvedenými tvrdeniami žalovaná počas celého konania nesúhlasila a tieto aktívne namietala. Poskytnutím pôžičiek žalovaná žalobkyňu totiž nespôsobila žiadnu škodu. Žalovaná výber finančných prostriedkov z účtov žalobkyne nepopierala, avšak tieto výbery uskutočnila z titulu poskytnutia úročených pôžičiek. Pôžička je záväzkový právny vzťah, ktorého predmetom je prenechanie veci určenej podľa druhu (napríklad peňazí) veriteľom dlžníkovi, pričom sa dlžník zároveň zaväzuje vrátiť vec rovnakého druhu po uplynutí dohodnutej doby. V zmysle Občianskeho zákonníka zmluva o pôžičke, na základe ktorej dôjde (v danom prípade došlo) k poskytnutiu finančných prostriedkov, nemusí mať písomnú formu. Žalovaná zároveň poskytnuté pôžičky úročila, a to percentuálnou sadzbou vo výške 5,5% p. a. Z uvedeného tak vyplýva, že žalovaná pri

poskytnutí pôžičiek konala v súlade s príslušnými právnymi predpismi, nakoľko uskutočnila výbery pôžičiek z bankových účtov žalobkyne ako konateľka a spoločníčka (s väčšinovým podielom na základnom imaní), a teda na uvedené výbery mala plné oprávnenie (k bankovým účtom žalobkyne mala žalovaná okrem iného aj dispozičné oprávnenie) a pôžičky boli poskytnuté na základe ústnych zmlúv o poskytnutí pôžičiek uzatvorených medzi žalobkyňou a žalovanou.

11. K okolnosti, že žalobca poukazoval na to, že konanie žalovanej malo byť v rozpore s odbornou starostlivosťou, keď žalovaná neinformovala ostatných konateľov a spoločníkov žalobcu o poskytnutí pôžičiek, tieto riadne nezaúčtovala a žalobcovi nepredložila doklady preukazujúce účel ich použitia v súlade so záujmami žalobcu, žalovaná uviedla, že sú účelové a poukázala na rozhodovaciu prax súdov, kedy odborné konanie konateľov treba hodnotiť vždy individuálne, t.j. vo vzťahu k jednotlivým prípadom. Nie je možné skonštatovať, že tvrdenia žalobkyne automaticky zakladajú neodborné konanie žalovanej, nakoľko žalovaná pri uskutočnení pôžičiek tieto poskytovala bankovým prevodom, resp. výberom na protipodpis, z čoho vyplýva, že nikdy nebolo úmyslom žalovanej pôžičky utajovať, resp. vyhnúť sa ich vráteniu žalobkyňi. Zmluva o pôžičke je prejavom vôle, smerujúcim k vzniku takého práva, ktoré s týmto prejavom platné právne predpisy spájajú, pričom prejav vôle je odrazom (vyjadrením) psychického vnútra človeka rozpoznateľný v objektívnej realite. To znamená, že spochybnenia žalobkyne o tom, že zo strany žalovanej ide o účelovú obranu sú nepreukázateľné (žalobkyňa nemôže spochybňovať vnútorný psychický stav žalovanej v čase poskytnutia pôžičiek a rovnako nemôže spochybňovať existenciu vôle a teda vnútorného psychického rozpoloženia žalovanej v tom čase). Žalovaná pôžičky úročila trhovým úrokom, a teda konala v súlade so záujmami spoločnosti, navyše žalovaná konala v súlade so zaužívanou praxou žalobkyne, čo v samotnom konaní žalovaná aj preukázala napríklad preukázaním poskytovania pôžičiek žalobkyňou tretím osobám (nielen zamestnancom žalobkyne), napr. C. Z., pričom tieto pôžičky neboli nikdy úročené, a teda žalobkyňa ich poskytla C. Z. a ďalším osobám bezúročne, t. j. bez akéhokoľvek prospechu pre spoločníkov žalobkyne, resp. pre žalobkyňu. Žalovaná tak konala v súlade s príslušnými právnymi predpismi, najmä v súlade s Obchodným zákonníkom vo vzťahu k jej povinnostiam ako konateľky žalobkyne a v súlade s Občianskym zákonníkom vo vzťahu k poskytovaniu pôžičiek. Žalovaná zároveň poskytla pôžičky v súlade s bežnou praxou žalobkyne, a teda nedošlo k porušeniu jej zákonných povinností. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 1 Obo 16/2008 zo dňa 19.02.2009, podľa ktorého nebolo považované konanie konateľa spoločnosti (žalobcu) za konanie v rozpore s odbornou starostlivosťou, keď konateľ uzatvoril ako štatutárny orgán kúpnu zmluvu sám so sebou ako živnostníkom na tovar, za ktorý na základe uvedenej zmluvy zaplatila spoločnosť (žalobca) vyššiu cenu, akú by bola spoločnosť (žalobca) zaplatila, keby uzatvorila kúpnu zmluvu s treťou spoločnosťou, s ktorou mala spoločnosť (žalobca) uzatvorenú zmluvu o výhradnom obchodnom zastúpení. Podľa predmetného rozhodnutia bolo potrebné zaoberať sa okolnosťami, za ktorých sa celý obchod realizoval. V tomto prípade nemal Najvyšší súd ani za porušenie povinnosti konateľa skutočnosť, že napriek obmedzeniu konania menom spoločnosti, na základe ktorého konateľa žalobcu konali a podpisovali za spoločnosť samostatne s výnimkou prijatia záväzku pre spoločnosť, ktorý presahuje 300.000,- Sk v každom jednotlivom prípade uzatvoril v tomto prípade žalovaný uvedenú kúpnu zmluvu s hodnotou presahujúcou 300.000,- Sk. Aj keď v danom prípade išlo o odlišný prípad uzatvorených zmlúv, vyplýva z neho, že je nevyhnutné odbornú starostlivosť posúdiť v kontexte celého priebehu poskytovania pôžičiek žalobkyne žalovanej a rovnako v porovnaní s pôžičkami poskytovanými žalobkyňou tretím osobám, keď nesplnenie niektorých informačných povinností žalovanej žalobkyňi nemôže automaticky zakladať neodbornú starostlivosť žalovanej ako konateľky žalobkyne s prihliadnutím práve na tie skutočnosti, že žalobkyňa mala vedomosť o pôžičkách z bankových výpisov účtov žalobkyne, pôžičky boli úročené a hlavne po nadobudnutí splatnosti pôžičiek sa tieto žalobkyňi riadne vrátia navýšené o dohodnutý úrok, čo v žiadnom prípade nemôže byť hodnotené za konanie v neprospech žalobkyne.

12. Žalovaná ďalej za účelom preukázania odbornej starostlivosti žalovanej ako konateľky žalobkyne navrhla vykonanie dôkazu, a to preukázanie podmienok, za akých žalobkyňa poskytovala finančné prostriedky tretím osobám. Predmetný dôkaz navrhovala žalovaná vykonať práve z dôvodu preukázania svojej odbornej starostlivosti s poukazaním na úrokovú sadzbu, ktorou si žalovaná úročila pôžičky a bežnú prax žalobkyne, nakoľko trhové úroky je potrebné odvodzovať od iných žalobkyňou poskytnutých pôžičiek v porovnateľnom mieste a čase. Súd prvej inštancie však vykonanie dôkazu navrhnutého žalovanou zamietol s konštatovaním, že „postavenie zamestnancov spoločnosti, resp. iných osôb a konateľa a spoločníka spoločnosti je diametrálne odlišné, rovnako aj poskytovanie pôžičiek týmto osobám spoločnosťou, preto navrhovaný dôkaz nie je spôsobilý preukázať liberačné dôvody na strane

žalovanej". Zamietnutím predmetného dôkazu však súd prvej inštancie takýmto spôsobom nevykonával navrhnuté dôkazy, ktoré sú potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Žalobkyňa poskytovala finančné prostriedky ako pôžičky nielen svojim zamestnancom, ale aj tretím osobám (p. Z.), čo bolo v konaní riadne preukázané a nebolo medzi stranami sporné, pričom sporná ostala práve skutočnosť, na základe akého právneho titulu boli finančné prostriedky poskytované U. P. Žalovanou navrhovaný dôkaz bol tak pre zistenie riadneho skutkového stavu nevyhnutný, nakoľko žalovaná, vzhľadom na preukázané konanie žalovanej a zostávajúcich konateľov, ktorí jej bránia vo výkone jej funkcie konateľky a uplatňovaní práv ako spoločníčky, nemá prístup k účtovným dokladom žalobkyne, a teda uvedené skutočnosti nemohla zistiť sama žalovaná svojim konaním. Vzhľadom na to, že podľa judikatúry súdov by mal súd posudzovať každé konanie konateľa individuálne, je nevyhnutné, aby sa súd oboznámil s bežnou a zaužívanou praxou žalobkyne, aby dokázal riadne vyhodnotiť konanie žalovanej a najmä skutočnosť, či s ohľadom na bežnú prax žalobkyne žalovaná konala v rozpore so záujmami žalobkyne, ak pôžičky úročila napriek tomu, že ostatní konatelia tak pri poskytnutí pôžičiek nikdy nekonali. Podľa komentárov odbornej verejnosti k príslušným ustanoveniam CSP „Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, preto takýmto spôsobom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu“. Nakoľko procesná obrana žalovanej v konaní pred prvostupňovým súdom spočívala najmä v potrebe poukázať na to, že žalobkyňa nebola jej konaním nijakým spôsobom poškodená (mala dostatok finančných prostriedkov na poskytnutie pôžičiek) ako aj na zaužívanú prax žalobkyne, podľa ktorej sa pôžičky nikdy neúčročili, súd prvej inštancie jednoznačne žalovanej znemožnil uplatniť jej procesné práva a spôsobil tak neunesenie dôkazného bremena žalovanou, pokiaľ zamietol všetky jej návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré smerovali k objasneniu skutkového stavu, za akých boli pôžičky u žalobkyne poskytované bežne a za akých si tieto poskytla žalovaná.

13. Zároveň žalovaná v spore navrhovala vykonanie ďalšieho dôkazu, a to preukázania právneho titulu, na základe ktorého sú U. P. ako spoločníkovi žalobkyne vyplácané finančné prostriedky vo výške 3.600,- eur/kvartálne a zároveň navrhla žalovaná ako dôkaz preukázanie vyplácania odmeny štatutárnemu orgánu žalobkyne a predloženie právneho titulu, na základe ktorého došlo k vyplácaniu odmeny. Aj takto navrhnutý dôkaz žalovanou však súd prvej inštancie opätovne zamietol, pričom opätovne len stroho skonštatoval, že predmetom sporu je skúmanie okolností podľa ust. § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka vo vzťahu k žalovanej, a teda ani prípadné poskytovanie pôžičiek ostatným dvom konateľom žalobkyne by nepredstavovali liberačný dôvod v zmysle ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka. Avšak, pokiaľ žalovaná do konania predložila dôkaz, podľa ktorého je jednému zo spoločníkov žalobkyne pravidelne vyplácaná suma 3.600,- eur a zároveň bolo v konaní preukázané, že konateľom žalobkyne nebola vyplácaná žiadna odmena a rovnako zisk žalobkyne nie je medzi spoločníkov žalobkyne rozdeľovaný niekoľko rokov, je predsa nevyhnutné zo strany súdu skúmať, na základe akého právneho titulu je U. P. suma 3.600,- eur vyplácaná. Keďže sa súd prvej inštancie danou skutočnosťou nijakým spôsobom nezaoberal, prichádza do úvahy, že ide o pravidelne vyplácanú pôžičku o ktorej ale M. P. nikoho neinformoval, nikto mu na jej vyplácanie nedal súhlas a najmä nie je nijakým spôsobom úročená. V takom prípade, pri individuálnom posúdení poskytovania pôžičiek žalovanou, nemožno jej konanie, spočívajúce v poskytnutí niekoľkých pôžičiek, ktoré sú úročené bežným úrokom, považovať za konanie v rozpore so záujmami žalobkyne. Avšak, nevykonanie dôkazu navrhnutého žalovanou spôsobilo, že súd prvej inštancie bez vyhodnotenia súvisiacich okolností skonštatoval, že žalovaná dôkazné bremeno neustála, pričom sám svojim konaním a zamietnutím návrhu na vykonanie dôkazu sťažil dôkaznú situáciu žalovanej.

14. Vo vzťahu k obom navrhnutým dôkazom zo strany žalovanej žalovaná poukázala najmä na tú skutočnosť, že vykonanie dôkazu, ktorým žiadala preukázať poskytovanie finančných prostriedkov okrem iného aj tretím osobám, súd prvej inštancie zamietol z dôvodu, že poskytovanie finančných prostriedkov tretím osobám žalobkyňou je diametrálne odlišné od poskytovania finančných prostriedkov konateľom a spoločníkom žalobkyne, pričom však zároveň návrh na vykonanie dôkazu, na základe ktorého sú finančné prostriedky žalobkyne vyplácané konateľom a spoločníkom žalobkyne súd prvej inštancie zamietol z dôvodu, že podľa jeho názoru sa nevzťahuje na predmet sporu, t.j. sám súd prvej inštancie si pri hodnotení dôkazov a návrhov na vykonanie dôkazov protirečil, ak poskytovanie pôžičiek tretím osobám považoval za odlišné, nemajúce súvis s poskytnutím pôžičiek žalovanej ako konateľke a spoločníčke (a teda na konanie neaplikoval a nebral do úvahy) a na druhej strane, snahu žalovanej o

preukázanie spôsobu, resp. právneho titulu vyplácania finančných prostriedkov ďalšiemu spoločníkovi žalobkyne zamietol ako nesúvisiacu s týmto konaním napriek tomu, že pri zamietnutí prvého dôkazu poukázal, že porovnateľné je len poskytovanie pôžičiek konateľom a spoločníkom žalobkyne. Spôsob poskytovania finančných prostriedkov žalobkyňou konateľom a spoločníkom žalobkyne je však v danom prípade práve rozhodujúcou skutočnosťou, nakoľko práve takýmto spôsobom môže žalovaná preukázať svoje odborné konanie a najmä konanie v záujme spoločnosti a v súlade so zaužívanou praxou žalobkyne. Práve spôsob poskytovania finančných prostriedkov žalobkyne aj ostatným konateľom a spoločníkom žalobkyne by žalovaná preukázala, či akékoľvek finančné prostriedky žalobkyne sú aj ostatným konateľom a spoločníkom žalobkyne vyplácané, a to aj bez informovanosti žalovanej, či sú tieto poskytované s úrokom, poprípade či sú poskytované rovnakým (alebo obdobným) spôsobom ako si ich poskytla žalovaná. Jednoznačne tak ide o dôkazy, ktoré sú spôsobilé objasniť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ich vykonanie je prípustné, a zároveň ich nevykonaním sa výrazne sťažila dôkazná pozícia žalovanej, čo nespravodlivo ovplyvnilo neunesenie dôkazného bremena. Žalovaná nemá možnosť uvedené tvrdenia preukázať iným spôsobom okrem toho, ktorý navrhla, nakoľko žalovaná nemá prístup do spoločnosti, pretože jej bol napriek jej vôli prístup do spoločnosti obmedzený, pričom žalovanej bol zároveň zamedzený aj akýkoľvek iný prístup k informáciám ohľadom žalobkyne. Žalovaná pri poskytnutí si pôžičiek konala podľa jej dostupných informácií s odbornou starostlivosťou, pričom zamietnutím navrhovaných dôkazov jej súd prvej inštancie znemožnil uvedené tvrdenia preukázať, čím zároveň spôsobil, že konanie má vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Navrhovanými dôkazmi vie žalovaná preukázať svoje konanie s odbornou starostlivosťou, čo predstavuje liberačný dôvod podľa ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka, a teda vo vzťahu k uvedenému súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil. Žalovaná poukázala na to, že zákonodarca pri tvorbe právnych predpisov nemal úmysel požadovať od členov štatutárnych orgánov kapitálových spoločností odbornosť v zmysle odbornosti v oblasti práva, ekonómie alebo výroby, ale vyžaduje od nich z objektívneho hľadiska profesionalitu pri výkone funkcie člena štatutárneho orgánu. Požiadavka odbornej starostlivosti tak nie je chápaná ako požiadavka na odbornosť v zmysle požadovanej kvalifikácie, ale v zmysle profesionálneho prístupu k výkonu funkcie. Žalobkyňa síce počas konania uvádzala, že žalovaná sa pred poskytnutím pôžičiek neporadila napr. s audítormi spoločnosti (žalobkyne) o stave spoločnosti, avšak z konania jasne vyplynulo, že to bola práve žalovaná, ktorá dlhodobo pripravovala podklady do konečného štádia pre účtovníkov, pričom táto skutočnosť nebola v konaní ani sporná. Žalovaná tak mala všetky relevantné informácie o spoločnosti, nakoľko to bola práve žalovaná, ktorá mala na starosti účtovnú stránku spoločnosti. Takéto tvrdenia žalobkyne sú tak výslovne účelovými tvrdeniami, pričom sa s nimi súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nevysporiadal, nakoľko nevzal do úvahy činnosť žalovanej u žalobkyne a jej odborné konanie vyhodnotil len na základe tvrdení žalobkyne. Rovnako tak nebolo v konaní sporné poskytovanie pôžičiek tretím osobám, pričom žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala, že by sa o ich poskytovaní radila s audítormi a dokonca nebolo v konaní sporné, že tieto pôžičky boli vyplácané z hotovostných peňazí žalobkyne bez ich zaúčtovania v účtovníctve žalobkyne, čo súd prvej inštancie rovnako nijakým spôsobom nevyhodnotil, čím opätovne vec nesprávne posúdil, pričom svoje rozhodnutie v rozsudku vo vzťahu k neprihliadnutiu na tieto skutočnosti ani riadne neodôvodnil, čo zakladá nezákonnosť rozsudku. Žalovaná poukázala na to, že počas jej riadneho fungovania u žalobkyne nebola žiadnym spôsobom informovaná o poskytovaných finančných prostriedkoch tretím osobám, a teda takáto argumentácia žalobkyne o neinformovaní žalovanou o poskytnutí pôžičiek je výlučne účelová. Takýto spôsob fungovania žalobkyne táto žiadnym spôsobom nepreukázala, čím neunesla dôkazné bremeno.

15. Žalovaná mala za to, že využitie poskytnutých pôžičiek žalovanej zo strany žalobkyne je pre daný spor absolútne irelevantné, nakoľko pôžičky boli poskytnuté bezúčelovo, pričom spôsob využitia poskytovaných pôžičiek zároveň ani žiadnym spôsobom nepreukazuje odborné konanie žalovanej. Je výlučne na žalovanej akým spôsobom využila pôžičky, nakoľko pre žalobkyňu je relevantným výlučne to, že jej budú pôžičky zo strany žalovanej vrátené podľa splatnosti (t.j. do doby vysporiadania obchodných podielov žalobkyne) spolu s dohodnutým úrokom z pôžičiek. Skutočnosti, či by reálne boli žalovanej poskytnuté akékoľvek finančné prostriedky z finančných inštitúcie (banky a pod.) sú pre toto konanie taktiež absolútne irelevantnými skutočnosťami, nakoľko je opätovne výlučne na rozhodnutí žalovanej, odkiaľ požiadala (resp. odkiaľ čerpá) finančné prostriedky. Je bežnou praxou spoločností, že tieto poskytujú finančné prostriedky svojim konateľom a spoločníkom bez toho, aby si títo čerpali akékoľvek napr. úvery z bankových inštitúcií. Okrem toho dôkaz predložený žalobkyňou, a to vyjadrenia bánk, či by žalovanej pôžičky poskytli alebo nie, je účelový - žalovaná si poskytovala pôžičky v nižších sumách ako sa dopytovala žalobkyňa v bankách. Rovnako žalovaná má stále u žalobkyne nevyplatený podiel na

zisku z minulých rokov, preto vo vzťahu k žalobkyni nie je nemajetná ako to deklaruje žalobkyňa, a preto rovnako nemožno jej postavenie u žalobkyne porovnávať s postavením voči bankám (neposkytnutie zábezpeky a pod.). Preto tvrdenie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsudku, že nebolo v konaní sporné, že žiadna banka by žalovanej úver neposkytla, je predčasné a nepreukázané.

16. Žalovaná mala za to, že žalobkyni škoda nebola spôsobená, nakoľko žalobkyňa nemusela vynaložiť žiadne prostriedky, aby došlo k uvedeniu veci do predošlého stavu. Finančné prostriedky poskytnuté žalovanej ako pôžičky žalovaná žalobkyni vráti v dohodnutej lehote splatnosti, a to spolu s úrokom, čím dokonca dôjde k zhodnoteniu majetku žalobkyne. V súčasnosti pôžičky ešte nie sú splatné, a teda nie je možné predpokladať u žalobcu žiadnu škodu a žalobu je nevyhnutné považovať za predčasnú. Žalovaná vyzvala žalobkyňu na vysporiadanie si vzájomných vzťahov za účelom vystúpenia zo spoločnosti žalobkyne, a teda zároveň za účelom zosplatnenia pôžičiek, avšak žalobkyňa sa s návrhmi žalovanej odmietla zaoberať. Správanie žalobkyne tak jasne deklaruje, že sama žalobkyňa zabraňuje zosplatneniu pôžičiek, a teda vzhľadom na takéto konanie jej nemohla vzniknúť škoda. Rovnako tvrdenia žalobkyne, že žalovanou stanovená splatnosť pôžičiek znemožňuje žalobkyni brániť sa napr. podaním žaloby na plnenie, je účelové, pretože podľa ustálenej judikatúry súdov nie je možné, aby sa právo na vrátenie poskytnutého plnenia (zo zmluvy o pôžičke) premičalo pred splatnosťou samotnej pohľadávky.

17. Žalovaná poukázala na to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku skonštatoval, že u žalobkyne došlo k zmenšeniu majetku, čo považuje za škodu vzniknutú u žalobkyne. Skutočná škoda sa prejavuje zmenšením majetku poškodenej strany oproti stavu, ktorý tu bol pred škodnou (škodovou) udalosťou. V danom prípade ku škode nedošlo, nakoľko majetok žalobkyne nebol zničený, poškodený, či znehodnotený a žalobkyňa zároveň nemusela vynaložiť žiadne náklady v dôsledku vzniknutej udalosti. Skutočnosť, že v súčasnosti je majetok žalobkyne zmenšený o pôžičky nezakladá automaticky vznik škody. Súd prvej inštancie zároveň vyhodnotil, že porušenie povinnosti žalovanej spočíva v jej konaní v rozpore s ust. § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, pričom k takémuto záveru dospel na základe nevykonania navrhnutých dôkazov, ktoré sú nevyhnutné pre rozhodnutie veci, a teda na základe nesprávneho zistenia skutkového stavu dospel k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. V danom prípade tak absentuje aj druhá náležitosť nevyhnutná na náhradu škody, a to porušenie povinnosti, nakoľko k porušeniu povinnosti zo strany žalovanej nedošlo a v celom konaní pred prvoinštančným súdom (do rozsahu oprávnení žalovanej v súlade so spoločenskou zmluvou žalobkyne patrí nakladanie s finančnými prostriedkami žalobkyne a rovnako uzatváranie zmlúv, a preto žalovaná pri uzatvorení zmlúv o pôžičke ani v časti neporušila oprávnenia zverené jej zákonom a spoločenskou zmluvou žalobkyne). Súd prvej inštancie na základe nevykonaných dôkazov dospel k nedostačujúcemu skutkovému stavu a na základe toho došlo zo strany súdu aj k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci. Z uvedených dôvodov je preto napadnutý rozsudok nezákonný.

18. Žalovaná poukázala tiež na to, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku uviedol, že výkon funkcie konateľa je objektívnym hľadiskom, pričom napriek všeobecne uznanému objektívnemu hľadisku nie je možné úplne vylúčiť aj subjektívnu stránku už len vzhľadom na to, že vyhodnotenie dodržania povinnosti starostlivosti bude závisieť od posúdenia okolností konkrétneho prípadu, a teda v prípade, ak žalovaná vykonávala u žalobkyne všetky činnosti súvisiace so zabezpečovaním účtovníctva, je možné predpokladať, že mala všetky objektívne a dostupné informácie o žalobkyni na poskytnutie pôžičiek, a teda nie je spravodlivé od žalovanej vyžadovať ešte dodatočné informovanie sa napr. u audítorov žalobkyne. Uvedené tak spočíva na nesprávnom právnom posúdení, a teda napadnutý rozsudok je možné považovať za nezákonný. Skutočnosť, že to bola práve žalobkyňa, ktorá jej bránila v riadnom výkone funkcie konateľky (popríklad aj spoločníčky) žalobkyne, nemôže byť na ťarchu žalovanej, nakoľko to nie je žalovaná, ktorá by sa vlastným konaním o spoločnosť (žalobkyne) nezaujímal. Uvedené skutočnosti taktiež boli v konaní riadne preukázané, a to napr. aj samotným výsluchom pána U. P. ako aj výsluchom X. P.. Skutočnosť, či žalobkyňa v čase poskytnutia pôžičiek žalovanej čerpała tzv. kontokorentný úver, je taktiež absolútne irelevantná, nakoľko samotný kontokorentný úver nepredstavuje dôkaz o situácii žalobkyne.

19. Žalovaná namietala proti názoru súdu prvej inštancie, že poskytovanie pôžičiek žalobkyňou spadá pod tzv. obchodné vedenie spoločnosti, a teda na rozhodnutie o obchodnom vedení žalobkyne sa podľa ust. § 134 Obchodného zákonníka vyžaduje súhlas väčšiny, v tomto prípade dvoch konateľov. Skutočnosť, či predmetné rozhodnutie spadá pod obchodné vedenie spoločnosti je totiž vždy potrebné skúmať v každom prípade jednotlivo s ohľadom na všetky okolnosti, avšak v danom prípade súd

prvej inštancie nesprávne vyhodnotil, že v danom prípade ide o obchodné vedenie žalobkyne aj napriek skutočnosti, že zamietol vykonanie dôkazu navrhnutého žalovanou, a to preukázania spôsobu poskytovania finančných prostriedkov ostatným konateľom a spoločníkom žalobkyne. Súd nemôže pritom skutočnosť, či ide o obchodné vedenie žalobkyne vyhodnotiť len na základe tvrdení žalobkyne, ak táto žiadnym spôsobom nepreukázala, že pri poskytovaní finančných prostriedkov tretím osobám žalobkyňa postupuje spôsobom, ktorý vyžaduje Obchodný zákonník pri obchodnom vedení spoločnosti, a to ešte pred poskytnutím pôžičiek žalovanej. Závety audítorov vyplývajú výlučne z tvrdení spoločníkov (resp. konateľov) žalobkyne, a teda v danom prípade ich nie je možné považovať za objektívny dôkaz, preukazujúci odborné konanie žalovanej. Žalobkyňa poskytla finančné prostriedky p. C. Z., avšak súd túto preukázanú skutočnosť nevzal do úvahy, pričom ani neuviedol, z akého dôvodu na uvedenú skutočnosť neprihliada. V tomto smere je tak napadnutý rozsudok nedostatočne odôvodnený, nakoľko sa súd prvej inštancie náležite nevysporiadal so všetkými skutočnosťami dokázanými v samotnom konaní. Podľa ustálenej judikatúry sa pod obchodným vedením spoločnosti rozumie súbor koncepčných rozhodnutí, týkajúcich sa rozhodovania o otázkach organizačného charakteru, o technických otázkach a o veciach vnútornej prevádzky a pod., pričom rozhodnutie o uzatvorení zmluvy o pôžičke v akejkoľvek forme do uvedeného nespadá. Preto nie je možné aplikovať v danom prípade ust. § 134 Obchodného zákonníka, ale práve ust. § 66 Obchodného zákonníka, podľa ktorého je štatutárny orgán, ktorý je tvorený viacerými členmi, uznášaniaschopný len v prípade, ak je prítomná nadpolovičná väčšina ich členov, pričom na prijatie uznesenia je potrebný súhlas väčšiny prítomných členov. Uvedené zákonné ustanovenie je dispozitívne, a teda je možné ho v spoločenskej zmluve spoločnosti upraviť odlišne. Týmto spôsobom jasne upravila svoje vnútorné pomery a konanie konateľov aj žalobkyňa, nakoľko v spoločenskej zmluve vymedzila konanie konateľov ako samostatné konanie, keď v článku XI. bod 5. spoločenskej zmluvy žalobkyne je uvedené, že konateľ žalobkyne koná samostatne a zároveň v bode 7. dotknutého článku spoločenskej zmluvy je uvedené, že konateľ rozhoduje o všetkých otázkach, ktoré nie sú zverené do rozhodnutia valného zhromaždenia spoločnosti žalobkyne. Následne, podľa písm. f) bod 7. čl. XL spoločenskej zmluvy do pôsobnosti konateľov patrí uzatváranie zmlúv a podľa písm. h) uvedeného ustanovenia spoločenskej zmluvy do pôsobnosti konateľov patrí disponovanie s rezervným fondom spoločnosti žalobkyne a s prostriedkami na bankových účtoch žalobkyne. Spoločenská zmluva žalobkyne je preto v tomto smere značne reštriktívna a výslovne upravuje, že konateľ rozhoduje (vnútorný prejav vôle) o všetkých otázkach, ktoré nie sú zverené do pôsobnosti valného zhromaždenia, samostatne. Vzhľadom na to, že poskytnutie pôžičky nespadá do pôsobnosti valného zhromaždenia, a to ani podľa zákona a rovnako ani podľa samotnej spoločenskej zmluvy žalobkyne je zrejmé, že o tejto skutočnosti je oprávnený rozhodnúť konateľ samostatne. Uvedenú skutočnosť potvrdil pri svojej výpovedi samotný konateľ žalobkyne, ktorý na otázku právneho zástupcu žalobkyne, či žalovanej na takéto úkony udelil súhlas výslovne uviedol: „Nie, nemusím, lebo každý koná samostatne“ (strana 8. zápisnice z pojednávania zo dňa 17.9.2018). To znamená, že aj samotný konateľ žalobkyne vedel, že na poskytnutie pôžičky súhlas ostatných konateľov nepotrebuje, napriek uvedenému sa súd prvej inštancie pri hodnotení dôkazov uvedeným tvrdením nijako nezaoberal. Rovnako uvedenú skutočnosť potvrdzuje samotná preukázaná prax žalobkyne, že o obchodných veciach zväčša rozhodoval M. P. bez účasti ostatných konateľov, teda rozsudok v danej časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia.

20. Žalovaná poukazovala na argumentáciu žalobkyne, podľa ktorej žalobkyňa najprv tvrdila, že na uzatvorenie zmluvy o pôžičke je nevyhnutný súhlas všetkých troch konateľov, čo vyplýva z interných pravidiel žalobkyne, ktoré sa u žalobkyne uplatňujú a sú zaužívané. Následne po tom, ako žalovaná uvedené tvrdenia vyvrátila a preukázala, že každý z konateľov konal samostatne, žalobkyňa argumentáciu zmenila a zrazu interné pravidlo zo svojho procesného útoku vypustila a tvrdila, že zmluva o pôžičke spadá pod obchodné vedenie žalobkyne a vyžaduje sa súhlas väčšiny konateľov. Vzhľadom na uvedené žalovaná žiadnym spôsobom neporušila žiadne zákonné ustanovenia, ako ani interné pravidlá či spoločenskú zmluvu žalobkyne, nakoľko v danom prípade išlo o uzatvorenie zmluvy a disponovanie s finančnými prostriedkami žalobkyne, čo podľa spoločenskej zmluvy žalobkyne výslovne spadá do kompetencií konateľa. Uvedenými skutočnosťami a rozpormi v tvrdeniach konateľov žalobkyne sa však súd prvej inštancie v konaní žiadnym spôsobom nevysporiadal, pričom svoje rozhodnutie vo vzťahu k uvádzaným tvrdeniam a skutočnostiam v napadnutom rozsudku ani žiadnym spôsobom neodôvodnil. V danej časti je tak rozsudok nedostatočne odôvodnený, čo opätovne spôsobuje jeho nezákonnosť. Pritom jedným z navrhovaných dôkazov žalobkyne, boli výpisy z bankových účtov žalovanej, pričom žalobkyňa k týmto výpisom nemohla mať prístup, a teda ide o nezákonne získaný dôkaz. Súd teda na tento nezákonný dôkaz nemal prihliadať, čím došlo k pochybeniu súdu, ktoré spôsobuje nezákonnosť rozhodnutia.

21. Žalovaná zároveň mala za to, že súd prvej inštancie okrem iného aj nesprávnym procesným postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď právny zástupca žalovanej sa na pojednávaní dňa 6.12.2018 nezúčastnil z dôvodu, ktorý bezodkladne oznámil príslušnému súdu ešte počas prebiehajúceho konania. V uvedený deň pojednávania súd prvej inštancie rozhodol rozsudkom. Právny zástupca žalovanej počas prebiehajúceho konania (bezodkladne ako sa mu podarilo spojiť s informačným oddelením súdu prvej inštancie) telefonicky informoval súd prvej inštancie o tej skutočnosti, že počas cesty právneho zástupcu žalovanej na uvedené pojednávanie došlo k nepredvídateľným skutočnostiam, ktoré nemohol právny zástupca žalovanej žiadnym spôsobom ovplyvniť a predvídať, a to k technickej poruche na vozidle právneho zástupcu žalovanej. Uvedená skutočnosť tak znemožnila právnenému zástupcovi žalovanej zúčastniť sa pojednávania a to aj napriek tej skutočnosti, že právny zástupca žalovanej už bol v tom čase na ceste na pojednávanie. Z konania právneho zástupcu žalovanej tak jasne vyplýva, že právny zástupca žalovanej sa plánoval predmetného pojednávania zúčastniť. Skutočnosť, že právny zástupca žalovanej telefonicky neuviedol konkrétne, že žiada odročiť pojednávanie sú absolútne irelevantné, nakoľko zo správania právneho zástupcu žalovanej uvedená skutočnosť jasne vyplýva. Právny zástupca žalovanej v tom čase riešil situáciu možnosti dostavenia sa na predmetné pojednávanie, pričom súd urýchlene telefonicky kontaktoval za účelom informovania sudcu o tom, že je na ceste na pojednávanie, avšak došlo k nepredvídateľnej udalosti. Následne tak ako súd prvej inštancie uvádza v napadnutom rozsudku, právny zástupca žalovanej zaslal súdu všetky doklady preukazujúce jeho konanie (t.j. dôkazy o technickej poruche auta, záznam o telefonickej komunikácii na súd a pod.), pričom však v takejto listine už nežiadal súd prvej inštancie o odročenie pojednávania, nakoľko právny zástupca žalovanej už v tom čase bol informovaný, že pojednávanie odročené nebolo a bol vyhlásený rozsudok. V danom prípade tak bolo uvedenie odročenia pojednávania zo strany právneho zástupcu žalovanej irelevantné. Súd prvej inštancie v prípade získania informácie o skutočnosti, že právny zástupca žalovanej je na ceste na pojednávanie, avšak v dôsledku náhle a nepredvídateľnej skutočnosti nebol schopný dostaviť sa na pojednávanie včas, mal pojednávanie odročiť a umožniť tak žalovanej uplatniť si riadne svoje procesné práva (informácia o nepredvídateľnej udalosti právneho zástupcu žalovanej bola konajúcemu sudcovi doručená počas pojednávania pred vyhlásením uznesenia o skončení dokazovania). V dôsledku takejto nepredvídateľnej udalosti tak žalovaná stratila okrem iného aj právo predložiť do konania ďalšie dôkazy, ktorými disponovala, vyjadriť sa podľa ust. § 182 CSP k navrhovaným dôkazom, právnej stránke veci a možnosti vyjadrenia sa k žalovanou navrhovaným dôkazom. Vo vzťahu k uvedenému je tak právne posúdenie súdu prvej inštancie o neodročení pojednávania právne nesprávne.

22. Žalovaná tak do konania pre procesné pochybenie súdu prvej inštancie nepredložila ďalší dôkaz, ktorým v čase posledného pojednávania disponovala, a to doklady, preukazujúce nakladanie žalobkyne s majetkom bez akejkoľvek účasti žalovanej ako väčšinovej spoločníčky žalobkyne. Žalovaná poukazuje na kúpne ceny pri spriaznených osobách žalobkyne a pri tretích osobách (kúpna cena nehnuteľností pri prevode na M. P. bola určená o 50% menej ako pri predaji nehnuteľností tretej osobe, čo zrejme nie je výsledkom porady konajúcich konateľov žalobkyne s audítormi žalobkyne). Rovnako uvedenými dôkazmi žalovaná poukazuje na správanie žalobkyne, ktorá tvrdila, že podľa interných pravidiel je na uzatvorenie zmluvy potrebný súhlas všetkých konateľov, inak je právny úkon absolútne neplatný. Ak sa vychádza z tohto tvrdenia, mali by byť absolútne neplatné aj uvedené kúpne zmluvy. Uvedený dôkaz do konania žalovaná nemohla predložiť pre neodročenie predmetného pojednávania súdom prvej inštancie. Pritom priamo na pojednávaní dňa 6.12.2018, konanom bez prítomnosti žalovanej, súd vykonal dôkazy navrhnuté žalobkyňou a doručené súdu dňa 30.11.2018, pričom žalovaná nemala možnosť sa k týmto dôkazom žiadnym spôsobom vyjadriť, nakoľko súd žalovanej vyjadrenie žalobkyne nedoručoval a samotného pojednávania sa žalovaná nezúčastnila z objektívnych dôvodov. Vyjadrenie žalobkyne zo dňa 5.12.2018, bolo žalovanej doručené až dňa 7.1.2019, spolu so samotným rozsudkom. Uvedeným spôsobom tak bolo žalovanej znemožnené riadne si uplatniť jej patriace procesné práva podľa príslušných ustanovení CSP. Vo vzťahu k tomu sa žalovaná odvolala na judikatúrne závery ESLP, z ktorých vyplýva, že súd je povinný doručiť stranám sporu aj také procesné podania, ktorých doručenie mu procesná úprava neukladá a táto vada bude zakladať prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP. Nakoľko v jednotlivých podaniach žalobkyne sú uvádzané nové skutočnosti, ku ktorým sa žalovaná nemala pre procesné porušenie súdu prvej inštancie možnosť vyjadriť, mala žalovaná za to, že v danom prípade bolo žalovanej nesprávny procesným postupom znemožnené uskutočniť jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu pravá na spravodlivý proces.

23. K podanému odvolaniu žalovaná pripojila listiny: 1/ kúpna zmluva zo dňa 05.06.2017, 2/ kúpna zmluva zo dňa 06.10.2017, 3/ kúpna zmluva zo dňa 30.04.2018 a 4/ kúpne zmluvy zo dňa 24.08.2018.

24. Žalobkyňa odvolací návrh nepodala. K doručenému odvolaniu žalovanej sa písomne prostredníctvom svojho právneho zastúpenia vyjadrila, pričom uviedla, že napadnutý rozsudok považuje za vecne správny, na základe čoho ho navrhla potvrdiť a priznať žalobkyni právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 100%. Mala za to, že počas konania bolo preukázané vykonaným dokazovaním, že žalovaná ako konateľka žalobkyne spôsobila žalobkyni škodu (zmenšila jej majetok) tým, že bez vedomia a informovania ostatných konateľov a spoločníkov spoločnosti v čase od 12.6.2017 do 1.8.2017 vykonala výbery a prevody z účtov žalobkyne, takto získané finančné prostriedky previedla na svoje súkromné účty, nezúčtovala ich, finančné prostriedky využila na svoju osobnú spotrebu, pričom celkovo vykonala výbery a prevody z účtov žalobkyne v sume 112.800,- eur a realizovala z firemného účtu úhradu súkromného záväzku v sume 3.000,- eur, čím porušila svoju povinnosť konateľa konať s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 135a Obchodného zákonníka ako riadny hospodár a spôsobila spoločnosti škodu vo výške 115.800,- eur. Súd prvej inštancie ustálil, že žalovaná nepreukázala žiadny z liberačných dôvodov podľa ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka, teda že konala v záujme spoločnosti, všetkých jej spoločníkov, neuprednostnila svoje záujmy pred záujmami spoločnosti a ostatných spoločníkov a nepreukázala, že by konala v dobrej viere a že koná v záujme spoločnosti. Žalovaná v konaní nepoprela, že výbery a prevody vykonala tak, ako je to uvedené v žalobe, že prostriedky takto získané si previedla na svoje súkromné bankové účty, že prostriedky nezúčtovala, doklady o finančných operáciách spoločnosti nevydala, o vykonaní výberov a prevodov nikoho neinformovala, ani ostatných konateľov a spoločníkov, ani audítorskú spoločnosť a súčasne potvrdila, že finančné prostriedky využila jednak na nákup nehnuteľností, ktoré nadobudla do svojho výlučného vlastníctva a jednak na svoju osobnú spotrebu. Jedinou procesnou obranou žalovanej bolo, že výbery a prevody vykonala titulom pôžičiek, ktoré si ako konateľka mala poskytnúť zo spoločnosti, následne počas konania s odstupom viac ako rok po podaní žaloby svoju procesnú obranu rozšírila o tvrdenie, že pôžičky majú byť úročené s úrokom 5,5% p. a. Žalovaná v konaní nepreukázala, iba tvrdila, že boli uzavreté zmluvy o pôžičke medzi ňou a spoločnosťou ústne, súčasne potvrdila, že ani úrok ňou tvrdený vo výške 5,5% p.a. nebol nikdy dohodnutý písomne, opäť išlo iba o tvrdenie žalovanej, ktoré produkovala bez akéhokoľvek dôkazu. Žalovaná v konaní vo svojom výsluchu súčasne uviedla, že písomné zmluvy o pôžičke neexistujú, že pôžičky mali byť iba ústne, že pred vykonaním výberov a prevodov nepoznala finančný stav spoločnosti, tento nezisťovala, nevykonala úkony na transferové ocenenie týchto finančných operácií (podľa daňových predpisov ide o úkony spriaznených osôb, ktoré musia byť transferovo ocenené), nezabezpečila si žiadnu analýzu na výšku úrokov, iba počula, že úroky výške 5,5% p.a. sú primerané. Súčasne sa bránila tým, že veď úročením ňou tvrdených pôžičiek spoločnosť získa úroky a že svoje dlhy si zaplatí potom ako dôjde k finančnému vyporiadaniu medzi ňou ako spoločníkom žalobkyne a žalobkyňou, avšak bez akéhokoľvek určenia času plnenia. Tieto tvrdenia žalovanej nie sú spôsobilé privodiť aprobáciu konania žalovanej, ktorým porušila svoje povinnosti konateľa konať s odbornou starostlivosťou podľa ust. § 135a Obchodného zákonníka a súčasne žalovaná ani netvrdila počas celého konania, že by jej konanie podliehalo liberačným dôvodom podľa ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka, teda neuviedla, že by konkrétnym spôsobom naplnila ktorýkoľvek liberačný dôvod daný ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka. Súd prvej inštancie tak rozhodol správne ak žalobe vyhovel.

25. Žalobkyňa mala za to, že odvolanie žalovanej je nedôvodné a žiadny z tvrdených odvolacích dôvodov nie je prítomný a odvolacie námietky najmä čo do námietky, že neboli súdom prvej inštancie vykonané žalovanou navrhované dôkazy neobstoja, nakoľko rozsah dokazovania a dôkazné bremeno každej strany sporu vyplýva z príslušnej hmotnoprávnej normy, ktorá pre toto konanie je daná v ust. § 135a ods. 1 a ods. 3 Obchodného zákonníka, pričom protiprávnosť konania žalovanej sa prezumuje, teda nositeľom dôkazného bremena existencie liberačných dôvodov je žalovaná, ktorá musí tvrdiť a súčasne preukázať, že neuprednostnila svoje záujmy pred záujmami spoločnosti alebo ostatných spoločníkov, že si pri svojom rozhodovaní zadovážila všetky podstatné informácie a že konala v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Žalovaná však nič také v konaní netvrdila a bránila sa iba tým, že bola oprávnená konať v mene spoločnosti samostatne a že u žalobkyne pri poskytovaní pôžičiek malo ísť o bežnú prax. Žalobkyňa však v konaní poukazovala na to, že uzatváranie zmlúv o pôžičkách patrí pod obchodné vedenie spoločnosti a nie je rozhodné, či žalovaná mohla konať samostatne, nakoľko ak by malo ísť o liberačný dôvod (nie je zákonom ani ustanovený) potom, by sa spoločnosť nemohla voči „nájazdom“ žalovanej na bankové účty žalobkyne iba prizerať a nemohla by nič robiť iba čakať, či konanie

žalovanej nespôsobí platobnú neschopnosť spoločnosti a neprivedie spoločnosť do konkurzu. Takýto argument žalovanej je preto v rozpore s ust. § 135a ods. 1, 3 Obchodného zákonníka. Ak žalovaná nemala v záujme nič zatajovať, potom je sporné, prečo do prevodných príkazov neuviedla účel prevodov finančných prostriedkov, prečo žalobkyňu o výberoch a prevodoch neinformovala, prečo nedoručila žalobkyňi ani žiadne vysvetlenie ani doklady o vykonaných operáciách a čakala rok po podaní žaloby, aby uviedla, že ide o pôžičky.

26. Žalobkyňa tvrdila, že v konaní preukázala, že konatelia si od spoločnosti nikdy finančné prostriedky nepožičiavali a nie je možné konanie konateľa a jeho vzťah k spoločnosti porovnávať so vzťahom spoločnosti a zamestnancov. Ide o dva rozdielne právne vzťahy, na ktoré je potrebné aj podľa zákona odlišne nahliadať. Poukaz žalovanej na rozhodnutie NS SR 1 Obo/16/2008 nie je dôvodný, nakoľko ide skutkovo o odlišný prípad. Návrhy na vykonanie dôkazov, o ktorých žalovaná v odvolaní uvádza, že by mali byť vykonané, sú v rozpore s ust. § 135a Obchodného zákonníka a súd prvej inštancie správne tieto nevykonával, nakoľko z nich nevyplýva a nie je spôsobilý vyplynúť liberačný dôvod podľa ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka ku konkrétnym výberom a prevodom, ktoré žalovaná vykonala. Žalovaná ani nevysvetlila, v čom majú tieto návrhy na dôkazy preukazovať liberačné dôvody, keď z nich nevyplýva (a nie je spôsobilé vyplynúť), že žalovaná neuprednostnila svoje záujmy pred záujmami spoločnosti a ostatných spoločníkov, že si pri svojom rozhodovaní zadovážila všetky podstatné informácie (transferové ocenenie, výška úroku, právna forma zmluvy o pôžičke, lehota splatnosti ňou tvrdených pôžičiek a pod.) a že konala v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Ak žalovaná tvrdí, že pôžičky majú byť vrátené, avšak neuvádza ani konkrétny dátum splatnosti pôžičiek, tento argument nemôže obstať, nakoľko žalobkyňa už v konaní uvádzala, že pôžička je záväzkovým vzťahom, ktorý je možné uzavrieť len na dobu určitú, a preto ak žalovaná tvrdí, že ide o pôžičku, tento prípadný nárok žalobkyne sa premlčuje s poukazom na R 91/2004 (rozhodnutie NS SR sp. zn. 1Cdo/25/03) dňom nasledujúcim po poskytnutí pôžičky. Takýmto tvrdením žalovaná iba opätovne potvrdila, že nesleduje záujmy spoločnosti, ale iba svoje vlastné, s cieľom vykonať „nájazdy“ na bankové účty žalobcu a peniaze nevrátiť.

27. Žalobkyňa k námietke žalovanej, že žalobkyňi škodu nespôsobila uviedla, že za škodu sa považuje reálny úbytok na majetkových hodnotách žalobkyne. Ak žalovaná vykonala výbery a prevody z účtov žalobcu v sume 115.800,- eur a tieto nezúčtovala tak, žalobkyňi chýba na účtoch suma 115.800,- eur, teda došlo k majetkovému úbytku na strane žalobkyne. Takýto argument žalovanej je v rozpore ust. § 379 Obchodného zákonníka, podľa ktorého sa nahrádza skutočná škoda. Neobstojí tiež argument žalovanej, že mala informácie o stave spoločnosti, nakoľko žalovaná od februára 2017 nebola so žalobkyňou v akomkoľvek kontakte a funkciu konateľky nevykonávala. Takže ak vykonala výbery a prevody v čase od 12.6.2017 do 1.8.2017, bolo to v čase keď o spoločnosti nemala žiadne informácie. Rovnako nie je pravdivé tvrdenie, že žalovaná vykonávala u žalobkyne činnosti súvisiace so zabezpečovaním účtovníctva, nakoľko žalobkyňa má vlastné účtovné oddelenie a žalovaná nemá vzdelanie účtovníčky. Žalovaná vykonávala tak, ako sama uviedla iba administratívne práce. Sama žalovaná uviedla, že stav spoločnosti nepoznala, konateľov na poskytnutie informácii o spoločnosti nevyzvala (iba si myslela, že spoločnosť je v dobrých číslach). Pokiaľ žalovaná poukazovala na to, že konateľ žalobkyne na pojednávaní dňa 17.9.2018 uviedol, že žalovaná nepotrebovala súhlas ostatných konateľov, ide o nedôvodný výklad, nakoľko je potrebné vyložiť celý obsah výpovede konateľov žalobkyne.

28. Žalobkyňa k namietanému porušeniu procesných práv žalovanej na pojednávaní dňa 6.12.2018 uviedla, že právny zástupca žalovanej o odročenie pojednávania nežiadal a sám v odvolaní potvrdil, že ani nežiadal o odročenie pojednávania. Neobstojí ani argument, že žalovaná tak nemala priestor na uplatnenie práva podľa ust. § 182 CSP, nakoľko ani v podanom odvolaní žalovaná neuvádza žiadne také tvrdenie či argument, s ktorým by sa súd prvej inštancie už nevysporiadal v napadnutom rozsudku a aj samotné odvolacie námietky žalovanej sú len opakovaním už uvedených tvrdení počas konania pred súdom prvej inštancie.

29. Ku kúpnyim zmluvám založeným žalovanou v rámci odvolania žalobkyňa uviedla, že nie je zrejmé, ako majú súvisieť s tým, či žalovaná naplnila liberačné dôvody podľa ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka a už vôbec nie je zrejmé z čoho žalovaná usudzuje, že by zmluvy mali byť neplatné. Pre žalobkyňu je zarážajúce ako si žalovaná robí majetkové nároky na spoločnosť, pre ktorú za 18 rokov nič neurobila, neuzavrela žiadny obchod, nepriniesla žiadneho odberateľa či dodávateľa, nepredala ani jeden tovar, neprišla so žiadnym obchodným nápadom, nepodievala sa na know-how, neprijala do pracovného pomeru žiadneho zamestnanca, teda konaním žalovanej ako konateľky spoločnosť

nezarobila ani len 1,- euro, iba stratila 115.800,- eur po jej nájazdoch na bankové účty spoločnosti. Žalovaná by si preto mala uvedomiť aké nároky si vlastne uplatňuje, nakoľko bez ohľadu na to, že podľa výpisu z obchodného registra je spoločníkom žalobkyne, treba prihliadať aj na to, že výkon práva musí byť v súlade s dobrými mravmi a ak má za to, že ostatní dvaja konatelia žalobkyne porušili svoje povinnosti, tak nech toto právo uplatní na súde a predloží dôkazy, avšak na to slúži iné konanie, ako konanie v tomto spore. Skutočnosť, že žalovaná ani nemá dostatočné odborné predpoklady na to, aby konala ako konateľ s odbornou starostlivosťou vyplýva aj z toho, že založila do súdneho spisu kúpnej zmluvy s plnými osobnými údajmi tretích osôb, ktoré nikdy žalovanej súhlas na použitie svojich osobných údajov neudelili a už vôbec nie na to, aby žalovaná mohla ich osobné údaje verejne prezentovať pred neznámym počtom tretích osôb, na ktoré osoby v zmluvách uvedené (kupujúci) ani nemajú žiadny právny dosah. Použitie osobných údajov na účel sledovaný žalovanou nenapĺňa zásadu legitimity použitia osobných údajov podľa dotknutých právnych predpisov.

30. K vyjadreniu žalobkyne podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia žalovaná písomné vyjadrenie v ktorom uviedla, že má za to, že v danom prípade ku škode nedošlo, nakoľko jednotlivé pôžičky ešte nie sú splatné, pričom majetok žalobkyne nebol zničený, poškodený, či znehodnotený a žalobkyňa zároveň nemusela vynaložiť žiadne náklady v dôsledku vzniknutej udalosti. Skutočnosť, že v súčasnosti je majetok žalobkyne zmenšený o pôžičky nezakladá automaticky vznik škody. Zároveň v danom prípade absentuje aj druhá náležitosť nevyhnutná na vznik nároku na náhradu škody, a to porušenie povinnosti, nakoľko k porušeniu povinnosti zo strany žalovanej nedošlo. Skutočnosť, na aký účel žalovaná finančné prostriedky použila, je irelevantná, nakoľko išlo o bezúčelové pôžičky, ktoré boli poskytnuté v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Žalovaná zároveň poskytnuté pôžičky úročila, pričom však nejde automaticky o zákonnú požiadavku, pričom zákonnou požiadavkou nie je ani mať úroky z pôžičky dohodnuté písomne. Žalovaná pri poskytovaní pôžičiek postupovala v súlade s príslušnými právnymi predpismi, nakoľko žalovaná uskutočnila výbery pôžičiek z bankových účtov žalobkyne ako konateľka a spoločníčka žalobkyne, pričom ako konateľka žalobkyne bola oprávnená konať samostatne a pôžičky boli poskytnuté na základe ústnych zmlúv o poskytnutí pôžičiek, čo je v súlade s príslušnými právnymi predpismi. Žalovaná v prípade poskytovania pôžičiek konala s odbornou starostlivosťou, pretože pôsobila u žalobkyne počas niekoľkých rokov a stav žalobkyne jej bol známy. Skutočnosť, že žalovaná nevykonala transferové ocenenie nezakladá neplatnosť zmlúv o pôžičke, prípadne nepotvrďuje neodborné správanie žalovanej. Ani tvrdenia žalobkyne o tom, že čas plnenia pôžičiek nie je určený, sa nezakladajú na pravdivých tvrdeniach, nakoľko žalovaná počas konania uviedla splatnosť pôžičiek, a to po vzájomnom vysporiadaní vzťahov. Žalovaná vyzvala žalobkyňu na vysporiadanie si vzájomných vzťahov za účelom vystúpenia zo spoločnosti žalobkyne, a teda zároveň za účelom zosplatnenia pôžičiek, avšak žalobkyňa sa s návrhmi žalovanej odmietla zaoberať, čo jasne deklaruje, že žalobkyňa zabraňuje zosplatneniu pôžičiek, a teda vzhľadom na takéto konanie žalobkyne nemohla vzniknúť škoda. Navyše podľa ustálenej judikatúry súdov nie je možné, aby sa právo na vrátenie poskytnutého plnenia (zo zmluvy o pôžičke) premičalo pred splatnosťou samotnej pohľadávky.

31. Žalovaná poukázala na konanie vo veci návrhu na rozvod manželstva U. P. a žalovanej, ktorý vo svojom vyjadrení k návrhu na rozvod manželstva zo dňa 4.5.2015 okrem iného uviedol, že „naše manželstvo som pociťoval ako harmonické, no ťažké od jeho začiatku, nakoľko sme s navrhovateľkou spoločne vybudovali úspešné a prosperujúce firmy“ a zároveň na rovnakej strane uvádza, že „ako deti rástli, pociťoval som život v manželstve za stereotypný a bol založený len na celodennej práci a podnikaní, pričom navrhovateľka v práci trávila príliš veľa času (nielen viac ako 10 hodín denne, ale aj víkendy a dokonca aj noci), a moje niekoľkoročné naliehanie, aby prácu rozdelila medzi zamestnancov a trávila čas so mnou a deťmi, odmietala.“ Z uvádzaného tak jasne vyplýva, že žalovaná sa aktívne venovala fungovaniu spoločnosti žalobkyne niekoľko rokov, a to až do faktického znemožnenia jej účasti na chode spoločnosti samotnou žalobkyňou, nakoľko práve podľa vyjadrení M. P. malo byť pracovné vyťaženie žalovanej jedným z dôvodov vedúcich k rozvodu ich manželstva. Ak aj žalobkyňa mala účtovné oddelenie, toto nezabezpečovalo všetky pracovné činnosti žalovanej. Žalovaná nepopierala, že zamestnanci žalobkyne niektoré pracovné činnosti patriace žalovanej vykonávali, avšak výlučne pod dohľadom žalovanej, čo opätovne potvrdzuje, že žalovaná mala o stave žalobkyne dostatočné informácie. Žalovaná má ukončenú strednú ekonomickú školu, čo odzrkadľovalo aj činnosti, ktoré u žalobkyne vykonávala. K činnosti žalovanej, ktorú vykonávala u žalobkyne patrilo napríklad vyhotovovanie faktúr, spracovanie došlých faktúr, kontrola stavu skladov a pokladne, kontrola/vyhotovovanie dodacích listov, montážnych listov, či servisných listov, vrátane kontroly/vyhotovovania niektorých zmlúv a rabatových či dodacích podmienok. Uvedené

činnosti vykonáva žalovaná najmä za účelom riadneho vedenia účtovníctva a plnenia zákonných povinností žalobkyne. Žalovaná okrem uvádzaných činností zabezpečovala akékoľvek požiadavky samotných konateľov žalobkyne, t.j. napríklad spracovanie prehľadu aktuálneho stavu a hodnoty (súčty) vystavených faktúr v mesačných, kvartálnych až ročných sumároch a pod. Z priloženej e-mailovej komunikácie jasne vyplýva, že tvrdenia žalobcu o tom, že žalovaná v spoločnosti žalobcu nič nerobila, nie sú pravdivé.

32. Žalovaná poukázala tiež na tú skutočnosť, že počas celého konania tvrdila, že v prípade poskytovania pôžičiek konala s odbornou starostlivosťou, a teda poukazovala na liberačný dôvod podľa ust. § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka. Bol to práve súd prvej inštancie, ktorý svojim konaním znemožnil žalovanej vykonávať jej procesné práva, keď zamietol žalovanej návrhy na vykonanie dôkazov, ktorými žalovaná chcela preukázať práve liberačné dôvody podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Všetky navrhované dôkazy navrhovala žalovaná vykonať za účelom preukázania všetkých svojich tvrdení. Žalovaná je však na preukázanie svojich tvrdení v sťaženej dôkaznej situácii, nakoľko k akýmkoľvek listinám preukazujúcim žalovanej tvrdenia nemá žalovaná prístup, pričom tento jej znemožňuje práve ostatní konatelia žalobkyne. Nakoľko však súd akékoľvek návrhy žalovanej na vykonanie uvádzaných dôkazov zamietol s odôvodnením, že sa netýkajú predmetu sporu, bolo žalovanej znemožnené uplatňovať si riadne svoje procesné práva pred súdom, a teda jej bolo takto odobraté právo na spravodlivý proces. Žalovaná zopakovala, že uzatváranie zmlúv o pôžičkách nepatrí pod obchodné vedenie spoločnosti, pričom aj za týmto účelom žalovaná navrhovala vykonať dôkazy, avšak súd ich nevykonal a rozhodol len na základe tvrdení žalobcu bez toho, aby vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu veci. Žalovaná v konaní riadne preukazovala svoje konanie s odbornou starostlivosťou. Žalovaná do konania predložila dôkaz, podľa ktorého je jednému zo spoločníkov žalobcu pravidelne vyplácaná suma 3.600,- eur a zároveň bolo preukázané, že konateľom žalobcu nebola vyplácaná žiadna odmena a rovnako zisk nie je medzi spoločníkov žalobcu rozdeľovaný niekoľko rokov. Keďže súd sa danou skutočnosťou nijakým spôsobom nezaoberal, prichádza do úvahy, že ide o pravidelne vyplácanú pôžičku o ktorej ale M. P. nikoho neinformoval, nikto mu na jej vyplácanie nedal súhlas a najmä nie je nijakým spôsobom úročená. V takom prípade, pri individuálnom posúdení poskytovania pôžičiek žalovanou, nemožno jej konanie spočívajúce v poskytnutí niekoľkých pôžičiek, ktoré sú úročené bežným úrokom považovať za konanie v rozpore so záujmami žalobcu. Práve takýmto spôsobom môže žalovaná preukázať svoje odborné konanie v záujme spoločnosti a v súlade so zaužívanou praxou žalobcu. Z vyjadrenia M. P. v konaní o rozvod manželstva vyplýva, že on ani žalovaná nemajú žiadne príjmy ako konatelia žalobkyne, pričom ich príjmy by mali pozostávať zo zálohu a podielu na zisku. V tomto smere žalovaná navrhla ako dôkaz zabezpečenie účtovníctva žalobkyne, ktorý dôkaz však súd nevykonal. Žalovaná je toho názoru, že navrhovanými dôkazmi vie preukázať svoje konanie s odbornou starostlivosťou, čo predstavuje liberačný dôvod podľa § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka. Žalobkyňa zotrvala na svojich tvrdeniach, že žalovanej žalobca poskytol finančné prostriedky na základe ústne uzatvorených zmlúv o pôžičke, ktoré boli uzatvorené v súlade s príslušnými právnymi predpismi, a teda ide o platné právne úkony. Žalovaná konala v súlade s bežnou praxou žalobcu, ktorú počas celého konania preukazovala, avšak nakoľko súd všetky navrhované dôkazy žalovanej zamietol, znemožnil jej uplatňovať si všetky jej v konaní patriace práva a jej dôkaznú situáciu sťažil. Uzavretie akýchkoľvek zmlúv nikdy nepatrilo pod obchodné vedenie spoločnosti. Súd pritom priamo na pojednávaní dňa 6.12.2018 bez prítomnosti žalovanej vykonal dôkazy navrhnuté žalobkyňou a doručené súdu dňa 30.11.2018, pričom žalovaná nemala možnosť sa k navrhovaným dôkazom žiadnym spôsobom vyjadriť, nakoľko súd žalovanej vyjadrenie žalobkyne nedoručoval a samotného pojednávania sa žalovaná nezúčastnila z objektívnych dôvodov. Žalovanej bolo znemožnené riadne si uplatniť jej patriace procesné práva podľa príslušných ustanovení CSP.

33. Ďalšie vyjadrenia strany v odvolacom konaní nepodali.

34. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - zároveň stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie v čase jeho podania pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/, e/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd

prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a po preskúmaní napadnutého rozsudku a jemu predchádzajúceho postupu súdu prvej inštancie dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je nevyhnutné podľa § 389 písm. c/ CSP zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP).

35. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie na základe ním vykonaného dokazovania a realizovaného právneho posúdenia veci rozhodol vecne správne, pokiaľ žalobe žalobcu domáhajúceho sa náhrady škody spôsobenej porušením povinnosti žalovanej konať pri výkone svojej funkcie konateľky s odbornou starostlivosťou v celom rozsahu vyhovel, keď dospel k záveru, že táto nepostupovala s odbornou starostlivosťou, keď bez vedomia a informovania ostatných konateľov a spoločníkov žalobkyne v období od 09.06.2017 do 01.08.2017 uskutočnila bankové operácie v celkovej výške 115 800,- eur pre vlastnú potrebu, nezohľadniac záujem a situáciu žalobkyne.

36. Odvolací súd sa v prvom rade zaoberal odvolacou námietkou žalovanej, že súd prvej inštancie jej svojím nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keď pojednávanie dňa 06.12.2018 vykonal v neprítomnosti právneho zástupcu žalobkyne, pričom na tomto pojednávaní aj vo veci samej rozhodol. Žalovaná dôvodila, že počas cesty právneho zástupcu žalovanej na dané pojednávanie došlo k technickej poruche na vozidle právneho zástupcu žalovanej, ktorá mu znemožnila zúčastniť sa pojednávania, pričom právny zástupca žalovanej už bol v tom čase na ceste na pojednávanie, teda sa plánoval predmetného pojednávania zúčastniť. Tento dôvod svojej neúčasti na pojednávaní pritom právny zástupca žalovanej bezodkladne telefonicky oznámil súdu prostredníctvom jeho infocentra, a to ešte počas prebiehajúceho konania. Žalovaná uviedla, že skutočnosť, že právny zástupca žalovanej telefonicky neuviedol konkrétne, že žiada pojednávanie odročiť, je irelevantné, nakoľko zo správania právneho zástupcu táto skutočnosť jasne vyplývala. Tento následne zaslal súdu všetky doklady preukazujúce, že došlo k technickej poruche auta, tiež záznam o telefonickej komunikácii na súd, pričom však už v následne na súd zaslanej listine nežiadal o odročenie pojednávania, keďže už v tom čase bol informovaný, že pojednávanie odročené nebolo a bol vyhlásený rozsudok. Žalovaná mala za to, že súd po získaní informácie o tom, že právny zástupca žalovanej je na ceste na pojednávanie, avšak v dôsledku náhlejšej a nepredvídateľnej skutočnosti nebol schopný dostaviť sa na pojednávanie, mal pojednávanie odročiť.

37. Súd prvej inštancie sa touto procesnou situáciou zaoberal aj v napadnutom rozhodnutí (v ods. 9.), pričom uviedol, že dňa 06.12.2018 pojednával v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu, nakoľko mu k momentu otvorenia pojednávania nebolo doručené ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania zo strany žalovanej. Počas prednesu záverečnej reči právnu zástupkyňou žalobkyne, bol sudkyňi doručený úradný záznam (na č.l. 306 spisu), ktorého obsahom je, že dňa 06.12.2018 o 8:53 hod. sa ospravedlnil telefonicky AK SOUKENÍK - ŠTRPKA - advokáta JUDr. Katarínu Mesiariková z neúčasti na pojednávaní vo veci sp. zn. 19C/58/2017 o 8:30 hod. z dôvodu poruchy na aute po ceste. Súd oboznámil obsah úradného záznamu, následne vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil rozsudok. Súd prvej inštancie poukázal na znenie § 183 ods. 1 až 3 CSP a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 40/2011 zo dňa 14.09.2011, podľa ktorého možnosť zúčastniť sa na pojednávaní je právom každého účastníka a záleží výlučne na ňom, či tohto práva využije alebo nie. Ak toto právo účastník nevyužije, z neúčasti na pojednávaní sa ospravedlní, súhlasí s tým, aby súd pojednával a rozhodol v jeho neprítomnosti. Ďalej poukázal súd prvej inštancie tiež na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 345/2012 zo dňa 06.2.2013, podľa ktorého procesný úkon účastníka adresovaný súdu, ktorým žiada len o ospravedlnenie svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní a iba vysvetľuje jej dôvod bez toho, aby zároveň požiadal o odročenie tohto pojednávania, nemožno považovať za žiadosť účastníka o odročenie súdneho pojednávania.

38. Z obsahu spisu súdu prvej inštancie odvolací súd zistil, že pojednávanie dňa 06.12.2018 sa konalo v neprítomnosti právneho zástupcu žalovanej, ktorý bol na toto pojednávanie riadne predvolaný, a to ústne na predchádzajúcom pojednávaní konanom dňa 17.09.2018. Na začiatku pojednávania dňa 06.12.2018, súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že má splnené podmienky pre vedenie pojednávania

v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu, keď do začiatku pojednávania nebolo súdu prvej inštancie doručené ani ospravedlnenie ich neúčasti, ani žiadosť o odročenie pojednávania. Z obsahu zápisnice o pojednávani dňa 06.12.2018 ďalej vyplýva, že počas prednesu záverečnej reči právnu zástupkyňou žalobcu, bol do pojednávacej miestnosti sudkyni doručený úradný záznam - na č. I. 306 podľa ktorého: „Dňa 06.12.2018 o 8:53 hod. ospravedlnil telefonicky AK SOUKENÍK - ŠTRPKA - advokáta JUDr. Katarínu Mesiarikovú z neúčasti na pojednávani vo veci sp. zn. 19C/58/2017 o 8:30 hod. z dôvodu poruchy na aute po ceste.“ Súd prvej inštancie po oboznámení tohto úradného záznamu vyhlásil dokazovanie za skončené a vyhlásil napadnutý rozsudok. Podľa ďalšieho úradného záznamu na č. I. 302 spisu, telefonoval dňa 06.12.2018 právny zástupca žalovanej za účelom informácie ohľadom pojednávania, následne mu vzápätí bola expedovaná elektronicky zápisnica v čase 14:37 hod. Dňa 06.12.2018, bolo súdu doručené tiež podanie žalovanej zo dňa 06.12.2018 - Žiadosť o ospravedlnenie neúčasti na pojednávani nariadenom na deň 06.12.2018, v ktorom právny zástupca žalovanej uvádza, že na strane právneho zástupcu žalovanej došlo počas cesty na nariadené pojednávanie k nepredvídateľným skutočnostiam, a to k technickej poruche na motorovom vozidle právneho zástupcu žalovanej, ktorá spôsobila nemožnosť právneho zástupcu dostaviť sa na nariadené pojednávanie včas, právny zástupca žalovanej bezodkladne niekoľkokrát telefonicky kontaktoval Okresný súd Galanta, za účelom ospravedlnenia svojej neúčasti na pojednávani a žiadosti o odročenie pojednávania z uvádzaného dôvodu. Právnomu zástupcovi žalovanej sa podarilo s Okresným súdom v Galante telefonicky skontaktovať až cca 8:45 hod. s tým, že o telefonickom ospravedlnení právneho zástupcu žalovanej bol zo strany súdu spísaný úradný záznam, pričom právny zástupca žalovanej bol informovaný, že úradný záznam bude bezodkladne doručený na prebiehajúce pojednávanie. V čase príchodu právneho zástupcu žalovanej na Okresný súd v Galante, bolo pojednávanie už ukončené. Právny zástupca žalovanej preto opakovane požiadal o ospravedlnenie neúčasti žalovanej a jej právneho zástupcu na pojednávani dňa 06.12.2018. Prílohou podania, doručeného súdu prvej inštancie dňa 13.12.2018, boli potom doklady - faktúra za odťah motorového vozidla a doklad o jej zaplatení.

39. Podľa § 183 ods. 1 CSP pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Pojednávanie môže byť na návrh strany odročené len vtedy, ak sa strana alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôže dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo žiadať, aby sa na pojednávani nechali zastúpiť.

40. Podľa § 183 ods. 3 CSP strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, oznámi súdu dôvod bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela alebo mohla dozvedieť, alebo ho s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať.

41. V civilnom procese platí zásada, že vec sa má rozhodnúť rýchlo a hospodárne, spravidla na jednom pojednávani (§ 157 ods. 1 CSP). Možnosť súdu odročiť pojednávanie je potrebné z uvedeného dôvodu vnímať ako niečo výnimočné. Dôvody na odročenie pojednávania by mali teda byť také, ktoré súd nemohol predvídať pri príprave a nariadení termínu pojednávania. Skutočnosť, že odročenie pojednávania predstavuje výnimku zo všeobecného pravidla, že vec sa má rozhodnúť na prvom pojednávani, deklaruje aj zákonná formulácia prípustnosti odročenia pojednávania, a to z dôležitých dôvodov, ktorými sú napr. potreba vykonať výsluch strany; že nebola zachovaná lehota na prípravu na pojednávanie; svedok, či znalec sa nedostavili na pojednávanie atp. Vychádzajúc z rozsiahlej rozhodovacej činnosti, by súd mal dôsledne dbať na hodnotenie dôležitosti dôvodov na odročenie pojednávania.

42. Odročenie pojednávania je tiež možné aj na návrh strany sporu, alebo jej zástupcu, pričom aj v tomto prípade platí, že odročenie pojednávania prichádza do úvahy len z dôležitého dôvodu. Z § 183 ods. 1 CSP teda vyplýva, že ak má dôjsť k odročeni pojednávania pre prekážku na strane sporovej strany, či jej zástupcu, vyžaduje sa jednak jej návrh na odročenie pojednávania a existencia a tiež preukázanie dôležitého dôvodu na jej strane.

43. Strana sporu alebo zástupca musia výslovne žiadať o odročenie termínu pojednávania, nakoľko ospravedlnenie neúčasti na pojednávani bez žiadosti o odročenie termínu pojednávania nemožno považovať za žiadosť strany sporu, resp. jej zástupcu o odročenie termínu pojednávania (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3 Cdo 167/2010).

44. Ustanovenie § 183 ods. 1 CSP ukladá povinnosť strane, resp. jej zástupcovi žiadať o odročenie termínu pojednávania bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvie alebo sa o ňom mohla dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti mohla predpokladať. Termín bezodkladne, treba vykladať v intenciách „ihneď.“

45. Tiež Najvyšší súd SR v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo 345/2012 uviedol, že procesný úkon účastníka adresovaný súdu, ktorým (len) žiada o ospravedlnenie svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní a (iba) vysvetľuje jej dôvod bez toho, aby zároveň požiadal o odročenie tohto pojednávania, nemožno považovať za žiadosť účastníka o odročenie súdneho pojednávania v zmysle § 101 ods. 2 OSP (teraz ust. § 183 ods. 1 CSP, pozn.). Najvyšší súd Slovenskej republiky už v uznesení z 26. februára 1998 sp. zn. 3Cdo 1/98, ktoré bolo uverejnené v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky pod č. 120/99, dospel k záveru, že postup odnímajúci účastníkovi možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ OSP, teraz § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, pozn.) nemožno označiť, keď súd vec prejedná v neprítomnosti účastníka, ktorý síce zaslal súdu lekárske potvrdenie o svojom ošetrovaní a práceneschopnosti, ale nepožiadal o odročenie pojednávania.

46. Podľa odvolacieho súdu, bola v prejednávanej veci situácia obdobná. Aj tu právny zástupca žalovanej súdu telefonicky bezodkladne oznámil dôvod svojej neúčasti na nariadenom pojednávaní, avšak podstatné je, že nepožiadal o odročenie tohto pojednávania.

47. Vychádzajúc z obsahu úradného záznamu na č. I. 306 spisu, je zrejmé, že právny zástupca žalovanej mal v úmysle oznámiť súdu dôvod svojej neprítomnosti na už prebiehajúcim pojednávaní a ospravedlniť svoju neprítomnosť (čo má pre neho zásadný význam na ochranu žalovanej, aby súd o nároku žalobkyne nerozhodol rozsudkom pre zmeškanie žalovanej podľa § 274 CSP). Z ničoho však nemožno vyvodiť, že by obsahom jeho telefonického hovoru dňa 06.12.2018 s infocentrom okresného súdu, bola aj jeho žiadosť o odročenie pojednávania. Navyše žalovaná sama v odvolaní potvrdila, že jej právny zástupca telefonicky neuviedol, že žiada odročiť pojednávanie. Teda ani netvrdí, že by o odročenie pojednávania žiadala s tým, že pracovníčka infocentra by jej žiadosť na úradnom zázname doručenom do pojednávacej miestnosti neuviedla.

48. Pokiaľ teda právny zástupca žalovanej pri oznámení, v tomto prípade hoc aj dôležitých dôvodov na svojej strane, pre ktoré sa na pojednávanie nedostavil (poruchu na motorovom vozidle je možné považovať za dôležitý dôvod na strane právneho zástupcu sporovej strany), iba ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní dňa 6.12.2018, avšak nepožiadal súd zároveň o odročenie pojednávania, súd prvej inštancie, ktorý v danej procesnej situácii vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovanej a jej právneho zástupcu, neodňal žalovanej možnosti realizácie žiadneho procesného práva sporovej strany civilného sporového konania, nakoľko postupoval v súlade s ustanovením § 183 CSP. Ako správne uviedol súd prvej inštancie, možnosť zúčastniť sa pojednávania je právo sporovej strany a nie jej povinnosť. Pokiaľ sporová strana toto svoje právo nevyužije a z pojednávania sa ospravedlní, súd nemá dôvod pojednávanie odročovať. Právny zástupca žalovanej síce podľa všetkého cestoval na dané nariadené pojednávanie dňa 6.12.2018, avšak pokiaľ sa počas prebiehajúceho pojednávania telefonicky ospravedlnil, pre prekážku na svojej strane - poruchu na vozidle a neuviedol, že žiada pojednávanie odročiť, súd len zo samotného ospravedlnenia nemôže usudzovať, že strana žiada pojednávanie odročiť, nakoľko by to bolo v rozpore s ust. § 157 ods. 1 a § 183 ods. 1 CSP. Ani v danom prípade súd nemohol vedieť, či napriek poruche vozidla právneho zástupcu žalovanej, sa tento právny zástupca naďalej chcel alebo nechcel zúčastniť daného pojednávania. Súd prvej inštancie teda postupoval správne, keď potom, ako mu bolo doručené ospravedlnenie právneho zástupcu žalovanej z pojednávania v tomto pojednávaní pokračoval a tiež vo veci rozhodol, pretože podmienky pre odročenie pojednávania pre absentujúci návrh strany tu neboli.

49. Ďalej sa odvolací súd zaoberal vecnou správnosťou záveru súdu prvej inštancie, že žalovaná porušila svoje povinnosti konateľky vykonávať svoju funkciu s odbornou starostlivosťou, keďže táto realizovala predmetné sporné bankové operácie na základe zmlúv o pôžičkách, pričom však rozhodovanie o takýchto úkonoch patrí pod obchodné vedenie spoločnosti podľa § 134 OBZ, na ktoré bol v tom prípade potrebný súhlas dvoch konateľov, ktorý žalovaná v danom prípade nemala. Podstatné v danom prípade bolo teda predovšetkým správne právne posúdenie veci. Totiž iba v prípade, ak by sa jednalo o pôžičky, bolo možné uvažovať o tom, či rozhodovanie o nich spadalo alebo nespadlo pod obchodné vedenie spoločnosti, ako uzavrel súd prvej inštancie

50. Právne posudzovanie veci je činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak sa súd pri tejto činnosti dopustil omylu (buď v tom, že na správne zistený skutkový stav aplikoval iný právny predpis než mal, alebo ak správne aplikovaný právny predpis nesprávne interpretoval).

51. Keďže jednotlivé bankové operácie, mali podľa žalovanej predstavovať pôžičky, bolo úlohou súdu prvej inštancie vysporiadať sa v prvom rade s otázkou, či došlo skutočne k vzniku týchto právnych úkonov, ktoré podľa jeho záveru mali predstavovať predmet obchodného vedenia spoločnosti.

52. V prejednávanej veci sa však súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal s otázkou, či z konania žalovanej vyplývajú také jej prejavy, z ktorých by bolo možné vyvodzovať vôľu uzavrieť zmluvu (zmluvy) o pôžičke a ktoré by bolo možné právne posúdiť ako takéto zmluvy medzi žalobkyňou a žalovanou. Obchodný zákonník vo všeobecnosti nezakazuje, aby konateľ konal v mene spoločnosti s ručením obmedzeným aj v prípadoch, ak ide o právny úkon (zmluvu), ktorého druhým účastníkom (stranou) je sám tento konateľ. Zároveň Obchodný zákonník neobsahuje výslovnú úpravu náležitostí takto uzatváraných zmlúv, ako ich upravuje napr. v prípade jediného spoločníka, kedy predpisuje dokonca písomnú formu (§ 132 Obchodného zákonníka). Aj v takom prípade, keď konateľ koná na jednej strane v mene spoločnosti a zároveň na druhej strane v mene seba samého, však musia byť splnené podmienky vzniku takéhoto úkonu, teda existencia prejavenej vôle urobiť tento právny úkon. S výnimkou prípadov, kedy je predpísaná písomná forma, môže byť tento prejav ústny alebo konkludentný. Konateľ teda môže sám ústne spôsobom poznateľným pre tretie osoby prejavíť, že hodlá uzavrieť určitú zmluvu (jednoduchým príkladom môže byť zmluva o použití motorového vozidla spoločnosti, ak konateľ oznámi „beriem si auto“ na určitý účel). Rovnako tak môže konateľ takýto prejav urobiť konkludentne (napr. vypísaním si cestovného príkazu, urobením účtovného záznamu, predložením dokladu účtovníčke a vybratím prostriedkov). Aj zmluvu o pôžičke medzi spoločnosťou a konateľom môže sám konateľ uzavrieť takýmto spôsobom, ak napr. predloží účtovníčke podklad na zaúčtovanie pohľadávky spoločnosti a následne si vyberie z účtu peniaze, prípadne ak pri výbere alebo prevode peňazí z účtu spoločnosti uvedie, že si ich prevádza ako pôžičku. Ak tieto prejavy nevzbudzujú pochybnosti o tom, aká vôľa sa nimi chce prejavíť, je možné ich považovať za konkludentné prejavy vôle v zmysle § 35 ods. 1 Občianskeho zákonníka, ktoré postačujú na to, aby vznikol právny úkon.

53. Podstata obrany žalovanej v prerokúvanej veci spočívala v tom, že uvedené sumy si vybrala, resp. previedla ako plnenie z pôžičky, ktoré jej žalobkyňa poskytla. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu. Pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Podstatnou náležitosťou obsahu takejto dohody je predovšetkým určenie predmetu pôžičky; z obsahu zmluvy musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), k jej uzavretiu zákon vyžaduje aj skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Pokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 238/2010). Z citovaných ustanovení však vyplýva, že zmluva o pôžičke nevzniká len samotným odovzdaním peňazí, ale jej nevyhnutným predpokladom je predovšetkým vznik zmluvy postupom podľa všeobecných ustanovení o vzniku zmlúv (§ 43a a nasl. Občianskeho zákonníka). Podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka platí, že zmluva vznikla, len čo prijatie návrhu nadobudne účinky, pričom mlčanie alebo nečinnosť samy osebe neznamenajú prijatie návrhu. Zmluva o pôžičke tak vznikne, ak jedna strana druhej prejaví, že takáto zmluva medzi nimi má vzniknúť a druhá s tým prejaví súhlas. Odovzdanie peňazí potom musí k takto uzavretej zmluve pristúpiť; samo osebe však nenahrádza proces návrhu zmluvy a jeho prijatia. Samozrejme, nie je vylúčené, že odovzdanie a prijatie peňazí by za určitých okolností mohlo mať povahu konkludentných úkonov smerujúcich k zmluve o pôžičke, ak by z nich takáto vôľa bola zistiteľná (§ 35 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka).

54. Súd prvej inštancie sa však v danom prípade právnou otázkou vzniku žalovanou tvrdených zmlúv o pôžičkách bez ďalšieho nezaoberal, avšak vyvodil právny záver, že ich uzatváranie spadalo pod obchodné vedenie spoločnosti, pričom nedodržaním potrebného postupu - súhlasu ďalšieho konateľa, žalovaná mala porušiť svoje povinnosti konateľky.

55. Súd prvej inštancie v odseku 15 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež na jednej strane vychádzal z toho, že predmetné bankové operácie vykonané žalovanou sú zmluvami o pôžičke, avšak na druhej strane zároveň konštatoval, že zmluvy o pôžičke sú podľa jeho názoru zmluvami odporujúcimi dobrým mravom, avšak túto skutočnosť súd prvej inštancie nevyhodnotil a neuviedol záver, či predmetné zmluvy o pôžičke sú alebo nie sú platné.

56. Pri uvedenom posudzovaní mal súd prvej inštancie zároveň odôvodniť právny charakter výberov a prevodov z účtu žalobkyne uskutočnené žalovanou po 24.07.2017, pretože žalovaná bola dňa 24.07.2017 odvolaná z funkcie konateľky žalobkyne, čím jej zaniklo právo konať v mene žalobkyne v zmysle § 13 ods. 1 Obchodného zákonníka ako jej štatutárny orgán, teda ohľadom týchto právnych úkonov už aplikácia ust. § 135a OBZ nebola možná. Len na okraj odvolací súd dodáva, že mu je z úradnej činnosti známe, že rozsudkom č.k. 21Cob/74/2018-171 zo dňa 25. júna 2019 bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Galanta č.k. 27C/14/2017-96 zo dňa 05. februára 2018, ktorým bola žaloba žalovanej o neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia žalobkyne (ktorým bola žalovaná odvolaná z funkcie konateľky žalobkyne) zamietnutá.

57. Odvolací súd však napokon považuje za potrebné zdôrazniť, že povinnosť konateľa (žalovanej) vykonávať svoju pôsobnosť (štatutárneho orgánu) s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmami spoločnosti a všetkých jej spoločníkov predovšetkým znamená, že konateľ môže vybrať prostriedky spoločnosti alebo dať príkaz na ich prevod na iný účet len vtedy, ak takým úkonom plní riadny záväzok spoločnosti (voči dodávateľom, odberateľom, zamestnancom, ale napr. aj spoločníkom z titulu výplaty podielu na zisku. Ak však konateľ vyberá peňažné prostriedky spoločnosti alebo ich prevádza z jej účtov bez toho, aby tým plnil záväzok spoločnosti, bezdôvodne tým pripravuje spoločnosť o tieto finančné prostriedky a znižuje jej obchodný majetok (§ 6 ods. 1 Obchodného zákonníka). Takéto konanie zásadne nie je konaním s odbornou starostlivosťou v zmysle § 135a ods. 1 Obchodného zákonníka, v dôsledku čoho konateľ musí podľa § 135a ods. 3 Obchodného zákonníka zodpovedať za tým spôsobenú skutočnú škodu, ktorá spočíva v takomto zmenšení majetku spoločnosti o tieto finančné prostriedky (§ 379 Obchodného zákonníka).

58. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil s námietkou žalovanej, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie nezákonnými dôkazmi - výpismi z jej účtu, ktoré predložila žalobkyňa, no ku ktorým sa nemala ako dostať. Tieto listinné dôkazy neboli pre rozhodovanie súdu v predmetnej veci vôbec podstatné, pretože to, že žalovaná od 09.06.2017 do 01.08.2017 (vrátane) vykonala určité výbery a prevody na svoje vlastné účty, žalovaná sama v konaní nikdy nepoprela, naopak, už vo vyjadrení k žalobe to výslovne priznala. V dôsledku toho sa tieto skutočnosti stali v zmysle ust. § 151 CSP nesporné, čo podľa ust. § 186 ods. 3 CSP znamená, že súd vychádzal len z nich, keďže o nich nemal pochybnosti. A contrario to teda znamená, že predmetom dokazovania nebola okolnosť, že peňažné prostriedky z jednotlivých prevodov došli na účty žalovanej. Tiež otázka, kam tieto prostriedky následne previedla žalovaná zo svojich vlastných účtov, je pre rozhodnutie veci nepodstatná. Aj keby teda výpisy z účtov žalovanej skutočne boli získané nezákonným spôsobom, táto vada by však zjavne nemohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci tak, ako to predpokladá odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP, nakoľko tieto neboli podkladom pre rozhodnutie súdu vo veci.

59. Vzhľadom však na už vyššie vytknuté nedostatky v právnom posúdení veci súdom prvej inštancie, považoval odvolací súd ďalšie odvolacie argumenty žalovanej pre svoje rozhodnutie už za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Preto na ostatnú odvolaciu argumentáciu žalovanej zaoberajúcu sa ďalšími okolnosťami prejednávanej veci, no už nespôsobilú ovplyvniť rozhodnutie, odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

60. S poukazom na vyššie uvedené podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho (nedostatočného) právneho posúdenia veci nevykonal vo veci potrebné dokazovanie, pričom nebolo účelné ho doplniť pred odvolacím súdom, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP.

61. Povinnosťou súdu prvej inštancie v ďalšom konaní v zmysle § 391 ods. 3 CSP bude riadne v súlade s platnou procesnou normou vykonať všetky navrhnuté a pre vec relevantné dôkazy, skutkový stav následne komplexne vyhodnotiť, na zistený skutkový stav aplikovať všetky náležité hmotnoprávne ustanovenia, pričom ako so základnou otázkou sa vysporiadať s otázkou vzniku a platnosti tvrdených zmlúv o pôžičkách, ako aj opätovne otázkou postupovania žalovanej pri týchto právnych úkonoch s potrebnou odbornou starostlivosťou v súlade so záujmami spoločnosti, ďalej otázkou, akú povahu majú finančné operácie žalovanej uskutočnené po jej odvolaní z funkcie konateľky a teda vo všetkých týchto súvislostiach nanovo posúdiť otázku zodpovednosti žalovanej za škodu spôsobenú žalobkyni, potom vo veci opätovne rozhodnúť, pričom rozhodnutie je nevyhnutné náležite v súlade s ust. § 220 CSP odôvodniť. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie opätovne o náhrade trov, včítane náhrady trov tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

62. Uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).